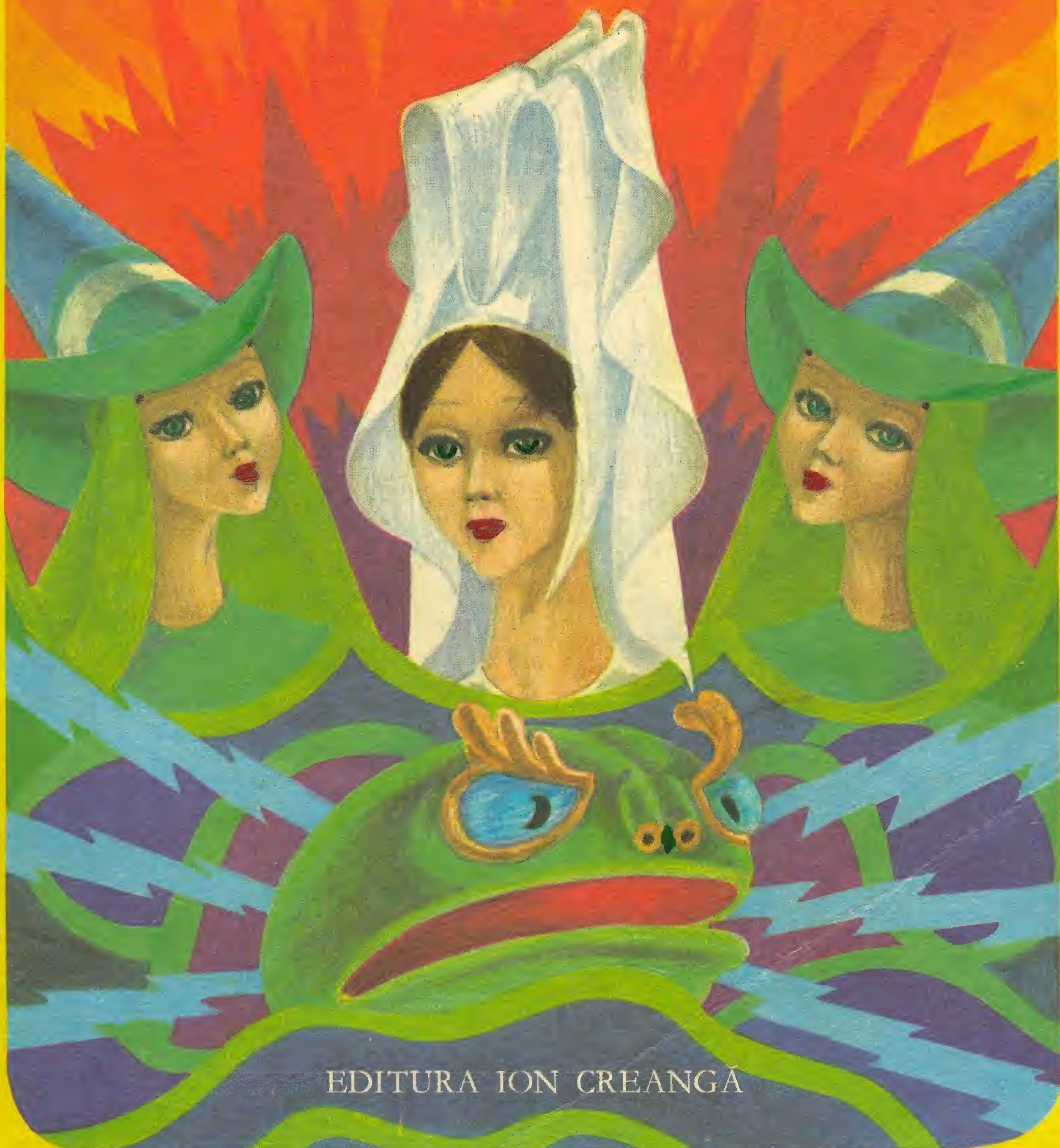

Contesa de Ségur

POVEȘTI CU ZÎNE

EDITURA ION CREANGĂ

Ursuleț

I

Broasca râioasă și Ciocîrlia

Într-o fermă mică și bine gospodărită, trăia o femeie frumoasă și tânără, pe nume Aniela, împreună cu Alteea, o fată voinică, chipeșă și veselă, care o ajuta la treburile casei. Ferma era așezată la marginea unei păduri, departe de sat.

Aveau o vacă albă care dădea mult lapte, o pisică ce prindea șoarecii și un catîr. Nu primeau niciodată pe nimeni și nu plecau de acasă decît pentru a merge la piața

din orașul vecin. În fiecare marți catîrul căra legumele, fructele, untul, ouăle și brînză, pe care le vindeau pentru a avea din ce trăi.

Nimeni nu știa cînd și cum au venit aceste două femei la ferma necunoscută pînă atunci și căreia i se spunea, în împrejurimi, Ferma din Pădure.

Într-o seară, Alteea mulgea vaca, iar Aniela pregătea cina. Cînd să pună pe masă o supă bună și o farfurie cu smîntînă, Aniela zări o broască râioasă care înfuleca niște cireșe ce se aflau pe o frunză mare de viță, așezată pe jos.

— Broască scîrboasă, îți arăt eu

ție, să-ți treacă pofta să mai mănânci din cireșele mele frumoase!

Aniela luă cireșele și-i trase broaștei o lovitură zdravănă cu piciorul, azvîrlind-o cît colo. Se pregătea s-o arunce afară, cînd broasca scoase un fluierat ascuțit, se ridică pe picioarele dinapoi, cu ochii scînteietori ieșiți din orbite. Gura ei mare se deschidea și se închidea cu furie, tot corpul îi tremura și din gîtlej scotea niște orăcăeli îngrozitoare.

Aniela se opri mirată și se dădu înapoi spre a nu fi împrăscată cu veninul acelui animal monstruos, înfuriat. Căută în jur o mătură spre a o împinge afară, dar broasca rîioasă înaintă către ea și-i făcu cu laba un semn amenințător, spunîndu-i cu o voce răgușită ce fremăta de mînie:

— Ai îndrăznit să mă lovești cu piciorul, m-ai împiedicat să mănânc cireșele și ai încercat să mă dai afară din casă. Răzbunarea mea te va atinge în tot ce vei avea mai scump. Vei înțelege atunci că nu trebuia s-o superi pe Zîna-cea-Furioasă. Vei naște un fiu acoperit cu blană de urs și...

— Oprește-te, surioară! o întrerupse o voce plăcută care venea de sus.

Aniela ridică privirea și văzu o ciocîrlie cocoțată pe partea de sus a ușii de la intrare.

— Te răzbuni cu prea mare cruzime pentru o insultă adusă înfașării tale murdare și hidoase, pe care singură ți-ai ales-o, deși ești zîină. Prin puterea pe care o am, și care e mai mare decît a ta, îți poruncesc să te oprești. Răul pe care l-ai făcut nu-l pot desface, dar nu vei merge mai departe. Iar tu, nefericită mamă, se adresă ea Anielei, să nu-ți pierzi nădejdea. Se va găsi un leac pentru slujenția fiului pe care îl vei naște. Îi dau putința de a schimba blana de urs cu pielea unei ființe, căreia, prin bunătatea și prin serviciile pe care i le va aduce, îi va insufla o recunoștință și o dragoste atît de puternică, încît va dori să facă acest schimb. Fiul tău își va recăpăta atunci frumusețea pe care ar fi avut-o dacă sora mea, Zîna-cea-Furioasă, n-ar fi venit să-și arate răutatea.

— Vai, doamnă ciocîrlie, bunătatea dumneavoastră nu va împiedica pe bietul meu copil de a fi asemenea unui animal!

— E adevărat, răspunse Zîna-cea-Nostimă, mai ales că atît ție cît și Alteei vă este interzis să schimbați pielea cu el. Dar eu nu vă voi părăsi. Îi veți da numele de Ursuleț pînă în ziua cînd își va putea lua numele demn de neamul și de frumusețea sa. El se va numi Prințul-cel-Minunat.

Spunînd acestea, ciocîrlia dispăru în văzduh.

Zîna-cea-Furioasă se retrase plină de ură, mergînd greoi și întorcînd capul la fiecare pas pentru a o privi cu mînie pe Aniela. Pe unde trecea împrôșca cu venin otrăvitor, astfel că iarba și plantele atinse au pierit și pe locul acela n-a mai crescut nimic. Această cărare este numită și astăzi «drumul Zînei-cea-Furioasă».

Rămasă singură, Aniela plîngea în hohote. Terminîndu-și treburile și cum se apropia ora mesei, Alteea intră în casă și o văzu cu mirare pe Aniela plîngînd.

— Ce s-a întîmplat, draga mea regină? Cine te-a supărat? N-am văzut pe nimeni intrînd în casă.

— O zîna rea, cōpila mea, sub înfățișarea unei broaște rîioase, și una bună, o ciocîrlie.

Aniela îi povesti Alteei cele întîmplate și că va naște un fiu cu blană de urs.

— Ce nenorocire! spuse plîngînd Alteea. Ce rușine pentru moștenitorul unui regat atît de frumos, să fie un urs. Ce va spune soțul tău, Regele-cel-Crud, dacă vreodată ne va găsi?

— Cum ne-ar putea găsi? Nu-ți amintești că, după fuga noastră din palat, am fost ridicate de un vîrtej și duse dintr-un nor în altul timp de douăsprezece ore, cu o asemenea viteză încît ne-am trezit în această fermă la zece mii de kilometri de regatul Regelui-cel-Crud? Dealtfel, știi cît e de rău și cît mă urăște de cînd l-am împiedicat să-l omoare pe fratele său, Prințul-cel-Nepăsător, și pe soția acestuia, Prințesa-cea-Leneșă. Am fugit pentru că voia să mă omoare și pe mine, dar nu mi-e teamă că mă va urmări.

După ce plînsese un timp împreună cu regina Draga, căci acesta era numele ei adevărat, Alteea o pofti la masă.

— Chiar dacă vom plînge toată noaptea, tot nu vom putea să împiedicăm ca fiul tău să se nască cu blană de urs. Dar îl vom crește atît de bine, va fi atît de bun, încît nu va trece mult timp și se va găsi un suflet mărinimos care va primi să schimbe pielea cu el. Frumos dar i-a făcut Zîna-cea-Furioasă, mai bine îl păstra pentru ea!

Regina se ridică, își șterse ochii și se sili să-și învingă tristețea. Alteea, cu firea ei veselă și curajoasă, o ajută să alunge gândurile triste și o încredință că Ursuleț nu va rămîne mult timp urs, și dacă nu se va găsi altcineva să schimbe pielea cu el, i-o va da ea pe a ei, cu învoirea zînei bune. Apoi se culcară și dormiră liniștite.

II

Nașterea și copilăria lui Ursuleț

După cîteva luni de la trista prezicere a broaștei rîioase, Aniela

născu un băiețaș pe care îl numiră Ursuleț. Nici ea, nici Alteea nu-și dădeau seama dacă e frumos sau urît pentru că, fiind tot acoperit cu păr, nu i se vedeau decît ochii, cînd îi ținea deschiși, și gura. Poate că, luat drept un urs adevărat, nimeni nu s-ar fi atins de el și ar fi pierit. Dar Aniela era mama lui și prima ei mișcare după ce îl născu fu să-l îmbrățișeze plîngînd:

— Bietul meu Ursuleț, cine te va putea iubi într-atît încît să te scape de acest păr urît? Nimeni nu te va iubi mai mult decît mine.

Ursuleț dormea. Alteea plînse și ea puțin, dar nu putea rămîne mult

timp tristă. Își șterse ochii și-i spuse Aniei, pe care o iubea ca pe o soră:

— Regina mea dragă, sînt atît de sigură că Ursuleț nu va păstra multă vreme blana sa, încît îi voi spune de pe acum Prințul-cel-Minunat.

— Ai răbdare, copila mea, zînelor le place să fie ascultate.

Alteea luă copilul, îl înfășă și se aplecă să-l sărute, dar perii lui Ursuleț îi înțepară buzele.

« Ei, băiatul meu, n-am să te sărut prea des, gîndi ea, înțepi ca un arici. » Alteea însă îl îngrijea și îl iubea ca pe copilul ei. El avea doar blana de urs, altminteri era un copil blînd, cuminte și drăgăstos.

Cînd crescuseră mai mare, îi dădură voie să iasă cîte puțin din fermă. Era cunoscut de oamenii din sat și nu era pericol să i se întîmple ceva. Copiii fugeau însă de el, femeile îl alungau, iar bărbații îl ocoleau. Era privit ca o făptură blestemată. Uneori, cînd se ducea la piață, Aniela îl așeza și pe el pe catîr. În acele zile își vindea greu produsele. Mamele fugeau de frică să nu le atingă Ursuleț. Aniela plîngea amar și o chema în zadar pe Zîncea-Nostimă. Cînd zărea o ciocîrlie îi revenea nădejdea, dar din păcate acelea nu erau ciocîrlii zîne, ci ciocîrlii adevărate, bune de mîncat.

III *Violeta*

Ursuleț împlinise opt ani. Era înalt, voinic, avea ochi frumoși și o voce foarte plăcută. Blana lui își pierduse asprimea, era moale, fină ca o catifea. Nu mai înțepa cînd îl săruta cineva. Le iubea cu duioșie pe mama sa și pe Alteea. Își dădea seama că e respingător, vedea că nimeni nu se apropie de el ca de alți copii. Era adesea trist și singur.

Într-o zi se plimba în pădurea frumoasă de lîngă fermă. Umblase mult și, toropit de căldură, căuta un loc la umbră spre a se odihni. La cîtiva pași zări ceva alb. Se apropie încetîșor și spre marea lui mirare văzu o fetiță care dormea. Părea să albă vreo trei anișori și era tare frumoasă. Buclele ei blonde îi acopereau o parte a gîtului micuț, alb și grăsuț. Obrăjorii rotunzi și fragezi aveau două gropițe care se observau bine pentru că surîdea în somn, cu buzele trandafirii întredeschise. Căpșorul ei fermecător era culcat pe un braț drăgălaș, cu o mîină micuță. Dinții îi erau ca niște perle. Toată înfățișarea fetiței era atît de gingașă și încîntătoare, încît Ursuleț nu se mai sătura privind-o. Se uita la ea, mirat că dormea atît de liniștit în pădure, ca și cum ar fi

dormit în pătucul ei. Îmbrăcămintea ei era mai frumoasă și mai bogată decît tot ce văzuse el vreodată. A avea o rochiță din mătase albă, brodată cu fir de aur. Pantofiorii erau la fel, iar ciorăpeii dintr-o mătase foarte fină. Pe brațe avea niște brățări de aur, măestrit lucrate, care se închi-deau cu o inimioară ce părea că aco-peră un portret. La gît purta un co-lier de perle. O ciocîrlie începu să cînte deasupra capului ei și o trezi. Copila deschise ochii, se uită în jurul ei, o strigă pe doică și apoi, văzîndu-se singură în pădure, începu să plîngă.

Ursuleț era în mare încurcătură văzînd-o plîngînd.

«Dacă mă vede, gîndi el, biata copilă se va speria crezînd că sînt un animal din pădure, va fugi și se va rătăci. Dacă o las aici, va muri de foame și de frică.»

În timp ce se gîndea cum să facă, fetița îl zări. Începu să țipe, încercă să fugă, dar se împiedică și căzu îngrozită.

— Nu fugi de mine, micuța mea, îi spuse Ursuleț cu vocea lui blîndă, plăcută și tristă. Nu-ți voi face nici un rău, ba, dimpotrivă, te voi ajuta să-ți regăsești părinții.

Fetița îl privea cu ochii mari, plini de groază, și părea înmărmurită.

— Vorbește-mi, drăguța mea, nu-ți fie frică, eu nu sînt un urs, cum crezi tu, ci un băiat nenorocit de care fuge toată lumea.

Copila se arăta acum mai puțin speriată, dar parcă nu știa ce să facă.

Ursuleț făcu un pas către ea și din nou micuța fu cuprinsă de groază și încercă să fugă. Ursuleț se opri tare necăjit.

— Nenorocitul de mine, spuse el, nu sînt în stare măcar să vin în ajutor acestui copil părăsit. Înfațișarea mea o îngrozește într-atîta, încît preferă să fie părăsită decît să stau eu lîngă ea. Spunînd acestea, el își acoperi fața cu palmele și se trînti la pămînt, hohotind de plîns.

După o clipă simți cum o mînuță căuta să-i dea palmele la o parte. Ridică încet capul și o văzu în fața sa pe fetiță, cu ochii plini de lacrimi. Ea îi mîngîia obrajii păroși și-i spunea așa cum vorbesc copiii mici:

— Nu plînge, Ursuleț, Violeta nu se teme, Violeta îl iubește pe Ursuleț. Ursuleț dă mîna Violetei. Dacă Ursuleț plînge, Violeta îl sărută pe Ursuleț.

Lacrimile de desperare ale lui Ursuleț fură înlocuite cu lacrimi de duioșie. Văzînd că tot mai plînge,

Violeta îl sărută spunîndu-i:

— Vezi, Ursuleț, Violeta nu se teme, Violeta îl sărută pe Ursuleț. Ursuleț nu papă pe Violeta. Violeta merge cu Ursuleț.

Lui Ursuleț îi venea s-o strîngă în brațe pe această copiliță bună și fermecătoare, care își învinsese groaza pentru a-i alina suferința, dar se reținu, de teamă să nu o sperie.

«Va crede că vreau s-o mănînc», își spuse el. Îi strînse încetișor mînuțele și le sărută cu gingășie. Violeta surîdea.

— Ursuleț e bucuros? Ursuleț iubește pe Violeta?

Ursuleț știa acum că fetița se numește Violeta, dar nu înțelegea cum această fetiță, atît de frumos îmbrăcată, se găsea singură în pădure.

— Unde locuiești, drăguța mea Violeta?

— Acolo, acolo, la tata și la mama.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Îl cheamă regele și pe mama, regina.

Din ce în ce mai mirat, Ursuleț o întrebă:

— De ce ești singură în pădure?

— Violeta nu știe. Violeta s-a suit pe cîinele mare. Cîinele mare a fugit repede, repede și mult. Violeta a obosit, a căzut și a dormit.

— Unde-i cîinele?

Violeta se uită în toate părțile și

chemă cu glas subțirel: «Amic, Amic!» Dar câinele nu venea.

— Amic a plecat, Violeta e singură.

Ursuleț luă mînuța Violetei și o întrebă:

— Vrei să mă duc s-o aduc pe mămica mea?

Violeta nu-și retrase mînuța, îi surîse și spuse:

— Violeta nu stă singură în pădure, Violeta merge cu Ursuleț.

— Hai cu mine, micuța mea dragă, te voi duce la mămica mea.

Ursuleț și Violeta plecară spre fermă. Ursuleț culegea fragi și cireșe pentru Violeta, care le împărțea cu el și-i spunea: «Papă și tu, Ursuleț, Violeta nu papă dacă Ursuleț nu papă. Violeta nu vrea ca Ursuleț să fie supărat, nu vrea ca Ursuleț să plîngă.» Și se uita la el să vadă dacă e mulțumit, dacă e bucuros.

Ursuleț era de-a dreptul fericit, bietul de el, văzînd că această mică făptură minunată nu numai că nu fuge de el, dar caută să se poarte frumos, să nu-l necăjească. Ochii îi străluceau de bucurie, vocea, și așa plăcută, era acum și mai drăgăstoasă. După ce meraseră o jumătate de oră, o întrebă:

— Violetei nu-i mai e frică de Ursuleț?

— O, nu, nu, nu! Ursuleț e bun,

foarte bun, Violeta nu vrea fără Ursuleț.

— Dacă te-aș săruta nu ți-ar fi frică?

Drept răspuns, ea se aruncă în brațele lui. Ursuleț o îmbrățișă cu dragoste și o strînse la pieptul său. Apoi spuse mai mult pentru sine, căci fetița era prea mică pentru a înțelege: «Dragă Violeta, eu te voi iubi toată viața. Nu voi uita niciodată că ai fost primul copil care a vrut să-mi vorbească, să se apropie de mine, să mă îmbrățișeze.»

Ajunseră la fermă. Aniela și Alteea sedeau în fața casei, lucrau și vorbeau. Cînd îl văzură pe Ursuleț ținînd de mîna o fetiță frumos îmbrăcată, le pieri graiul de uimire.

— Mămico dragă, iată o fetiță bună și fermecătoare, pe care am găsit-o, dormind în pădure. O cheamă Violeta. Nu-i e frică de mine, m-a și sărutat cînd m-a văzut plîngînd.

— De ce plîngeai, copilul meu?

— Pentru că Violetei îi era frică de mine, spuse el cu o voce tristă, tremurătoare.

— Violeta nu se teme, spuse fetița cu vioiciune, Violeta a pupat pe Ursuleț și i-a dat să pape fragi.

— Ce-or fi însemnînd toate acestea? spuse Alteea. Cum a găsit-o Ursuleț al nostru pe această micuță?

De ce e singură? Cine este ea? Spune. Ursuleț, nu înțeleg nimic.

— Nici eu nu știu mai mult, draga mea Alteea. Am văzut-o pe această fetiță adormită în pădure și singură. S-a trezit și a început să plângă. Apoi m-a văzut și a țipat. I-am vorbit, am vrut să mă apropiu de ea, dar țipa mai tare. Atunci, tare necăjit, am plîns și eu.

— Taci, taci, dragă Ursuleț, strigă Violeta punînd mînuța pe gura lui. Violeta nu mai face pe Ursuleț să plîngă niciodată.

Spunînd acestea, Violeta avea și ea ochișorii plini de lacrimi.

— Buna mea micuță, spuse Aniela, ai să-l iubești pe Ursuleț care e așa de nenorocit?

— O da, Violeta iubește mult pe Ursuleț, Violeta vrea mereu cu Ursuleț.

Oricît o întrebau Aniela și Alteea cine sînt părinții ei, de unde vine, nu putură afla mai mult decît știa Ursuleț. Aniela luă în grija ei pe acest copil pierdut. Începu să iubească fetița și-i era recunoscătoare pentru dragostea pe care i-o purta lui Ursuleț. Pentru prima dată acesta era fericit să se vadă iubit de o altă făptură omenească în afară de Aniela și Alteea.

Se făcu ora cinci. Alteea puse masa și se așezară să mănînce. Vio-

leta ceru să șadă alături de Ursuleț. Era veselă, vorbea tot timpul și rîdea. Ursuleț nu fusese niciodată mai fericit. Aniela era mulțumită, iar Alteea sărea în sus de bucurie că Ursuleț va avea cu cine să se joace. Din greșeală răsturnă un vas cu smîntînă, care fu imediat linsă de pisica ce-și aștepta rîndul la mîncare.

După ce mîncară, Violeta, zdrobită de oboseală, adormi pe scaun.

— Unde s-o culcăm? spuse Aniela, nu avem pat pentru ea.

— Dă-i patul meu, spuse Ursuleț, eu am să dorm în grajd.

Aniela și Alteea nu erau de acord cu propunerea lui Ursuleț, dar, la stăruința lui, pînă la urmă se învoiră. Alteea o luă pe Violeta în brațe, o dezbracă fără a o trezi și o culcă în patul lui Ursuleț, iar acesta se culcă în grajd pe niște snopi de fîn. El adormi mulțumit și liniștit. Alteea se întoarse în odaia Aniela și o găsi dusă pe gînduri.

— La ce te gîndești, regina mea? De ce ți-s ochii triști? Am venit să-ți arăt brățările micuței. Una din ele are un medalion pe care nu reușesc să-l deschid. Poate găsim în el un portret sau un nume.

— Dă-mi-le, copila mea. Ce frumoase sînt! Poate îmi vor ajuta să descopăr asemănarea ce îmi tot frămîntă mintea.

Aniela luă brățările, încercă și ea să deschidă medalionul, dar nu reuși.

În clipa când se pregătea să dea înapoi brățările Alteei, în mijlocul odăii apăru o femeie strălucitoare ca soarele. Avea fața albă, părul ca aurul și o coroană de pietre scumpe pe frunte. Era de statură mijlocie și toată făptura ei era ușoară și luminoasă. Rôchia ei largă era presărată, de asemenea, cu pietre scumpe, strălucitoare. Privirea îi era blândă și zîmbea cu bunătate.

— Aniela, îi spuse ea reginei, eu sînt Zîna-cea-Nostimă. Fiul tău și mica principesă se află sub ocrotirea mea. Fetița este nepoata ta, fiica cumnatului tău Prințul-cel-Leneș și al Prințesei-cea-Nepăsătoare. După fuga ta, soțul tău, Regele-cel-Crud, a reușit să-i omoare. Ei nu se fereau de el și-și petreceau toată ziua dormind, mîncînd și odihnindu-se. Din păcate, nu am putut să împiedic crima, pentru că tocmai atunci eram de față la nașterea unui prinț pe ai cărui părinți îi ocrotesc. Am mai pierdut timpul cicălinind o doamnă de onoare bătrînă și rea și un curtean zgîrcit și certăreț, prieteni cu sora mea, Zîna-cea-Furioasă. Bine că am sosit totuși la timp pentru a o salva pe prințesa Violeta, singurul copil al Prințului-cel-Leneș și al Prințesei-cea-Nepăsătoare și singura lor

moștenitoare. Ea se juca în grădină. Regele-cel-Crud o căuta ca s-o înjunghie. Am suit-o pe spinarea cîinelui meu Amic, căruia i-am poruncit s-o lase în pădurea spre care am îndreptat pașii fiului tău. Tăinuți față de ei din ce neam sînt și nu arătați Violetei brățările în care sînt închise portretele părinților ei. Îmbrăcămintea scumpă pe care o purta am și

înlocuit-o cu una mai potrivită cu viața pe care o va duce de aici înainte. Iată o casetă din pietre scumpe. În ea se află fericirea Violetei. S-o ascundeți față de toți și să n-o deschideți decît după ce va fi pierdută și apoi regăsită.

— Voi îndeplini întocmai aceste porunci, zîna bună, răspunse Aniela, dar vă rog să-mi spuneți, bietul meu

Ursuleț va mai păstra multă vreme învelișul său hidos?

— Răbdare, răbdare! Am grijă de tine, de el, de Violeta, de voi toți. Îți dau voie să-i spui lui Ursuleț de posibilitatea pe care i-am dat-o de a schimba pielea sa cu aceea a unei ființe care îl va iubi destul de mult pentru a dori să facă această jertfă. Țineți minte că nimeni nu trebuie să cunoască obârșia regească a Violetei, nici a lui Ursuleț. Altea este singura care a meritat, prin devotamentul său, să cunoască această taină. Ei îi poți spune totul. Rămâneți cu bine! Ai încredere, regină, în ocrotirea mea. Iată un inel pe care îl vei purta în degetul cel mic. Atâta timp cât îl vei avea, nu vei duce lipsă de nimic.

Făcînd cu mîna un semn de rămas bun, zîna își relua înfățișarea de ciocîrlie și zbură cîntînd.

Aniela și Altea se uitară lung una la alta; Aniela suspină, Altea surîse.

— Să ascundem această prețioasă casetă și să vedem ce haine i-a pregătit zîna Violetei pentru mîine, spuse Altea alergînd la dulap, care era plin cu haine și rufe simple, dar bune.

După ce le privi pe toate, Altea o ajută pe Aniela să se pregătească de culcare.

IV

Visul

A doua zi, primul care se sculă fu Ursuleț, trezit de mugetul vacii. Se frecă la ochi, se uită în jur și se întrebă de ce se afla în grajd. Își aminti însă de întîmplările din ajun, se ridică repede de pe patul de fîn și alergă la fîntînă să se spele. Altea, care se sculase și ea devreme, se duse să mulgă vaca și lăsă ușa casei întredeschisă. Ursuleț intră fără a face zgomot, se duse în camera mamei lui, care dormea încă, dădu deoparte perdelele de la patul Violetei și o privi cum doarme și surîde în somn. Deodată fața Violetei se încruntă, ea scoase un țipăt de groază, se ridică pe jumătate și, văzîndu-l pe Ursuleț, îl cuprinse cu brațele de gît și-i strigă: «Ursuleț, Ursulețul meu bun, ține pe Violeta, broasca rîioasă o trage în apă».

Ursuleț o luă în brațe, o mîngîie, o sărută, căută s-o liniștească, dar ea continua să plîngă și să strige: «Ursuleț, broasca rîioasă, rea, o ține tare pe Violeta, broasca o trage în apă!»

Aniela, trezită de primul strigăt al Violetei, nu înțelegea de ce s-a speriat. Reuși s-o liniștească și fetița îi povesti în limbajul ei copilăresc visul care o îngrozise: Se plimba cu Ursuleț, dar el nu voia

s-o țină de mînuță și nu se uita la ea. A venit o broască rîioasă rea a tras-o pe Violeta de rochiță și ea a căzut în apă. L-a strigat pe Ursuleț și el a venit repede s-o scoată din apă. Mai spuse că îl iubește mult pe Ursuleț, și se aruncă în brațele lui.

Aniela nu se îndoia că acesta e un vis trimis de Zîna-cea-Nostimă, pentru ca ea să aibă o grijă deosebită de Violeta și să-i spună și lui Ursuleț să fie foarte atent să nu i se întîmple ceva.

După ce o spălă și o îmbracă, îl chemă și pe Ursuleț și se așezară cu toții la masă, unde Alteea adusese lapte proaspăt, pîine neagră bună

și unt. Violeta sări în sus de bucurie cînd văzu o mîncare atît de bună.

— Violetei îi place tot și-i pare bine că stă cu Ursuleț și cu mămica lui Ursuleț...

— Nu-mi spune «mămica lui Ursuleț», spune-mi «mămica», acum sînt și mămica ta.

— Ah, nu pot! spuse Violeta cu un glas trist. Mămica mea s-a pierdut. Mama dormea mereu, nu plimba, nu îmbrăca, nu săruta pe Violeta. Violeta iubește pe mămica lui Ursuleț, spuse ea sărutînd mîna Aniei, care o strînse la pieptul ei.

Lui Ursuleț i se umeziră ochii de duioșie, dar Violeta îi puse mînuța

pe ochi și îl rugă să nu mai plîngă.

— Nu, Violeta, nu mai plîng, hai să mîncăm și apoi ne vom plimba.

Mîncară cu poftă; Violeta găsea totul foarte bun și era mulțumită.

În timp ce Aniela și Altea erau ocupate cu treburile casei, Ursuleț și Violeta plecară în pădure să culeagă fragi și flori.

— Violeta se plimbă mereu cu Ursuleț, Ursuleț se joacă cu Violeta.

— Nu voi putea să mă joc tot timpul, micuța mea Violeta. Trebuie să ajut pe mama și Altea la treabă.

— Ce treabă, Ursuleț?

— Să mătur, să șterg vasele, să îngrijesc vaca, să tai iarba, să aduc lemne și apă.

— Violeta ajută pe Ursuleț.

— Ești încă micuță, Violeta, dar vom încerca.

Cînd veniră acasă, Ursuleț se puse pe lucru. Violeta mergea după el peste tot. Făcea și ea ce putea, dar era totuși prea mică pentru a-l ajuta cu adevărat. După cîteva săptămîni știa să spele ceștile, și alte mici treburi. Era tot timpul veselă, ascultătoare, niciodată nu răspundea urît. Ursuleț o iubea din ce în ce mai mult, la fel ca și Aniela și Altea, cu atît mai mult cu cît ele știau că Violeta e verișoară cu Ursuleț.

Violeta îl iubea și ea pe Ursuleț, și cum era să nu iubească un băiețaș atît de bun, care căuta să-i facă numai bucurii și care și-ar fi dat și sufletul pentru ea.

Într-o zi, pe cînd Altea și Violeta erau plecate la piață, Aniela îi povesti lui Ursuleț tot ce se întîmplase înaintea nașterii lui și îi destăinui că va putea scăpa de învelișul lui de urs dacă o persoană l-ar iubi atît de mult, încît din dragoste și recunoștință pentru el ar primi să-i dea în schimb pielea ei albă.

— Niciodată! strigă Ursuleț. Niciodată n-aș primi o asemenea jertfă. Niciodată n-aș primi să osîndesc o ființă, care m-ar iubi, la viața nenorocită la care m-a osîndit răzbunarea Zînei-cea-Furioasă. Niciodată, mamă, cu voința mea, o ființă în stare de o asemenea jertfă nu va suferi tot ce am suferit eu pînă acum

și ce mai am încă de îndurat din partea unor oameni și a urii lor pentru mine.

În zadar căuta Aniela să lupte împotriva hotărîrii lui Ursuleț. El o rugă din toată inima să nu-i mai vorbească de acest schimb și să nu-i spună vreodată Violetei sau altcuiva, care ține la el, că este cu puțință așa ceva. Aniela i-a făgăduit că nu va spune nimănui, pentru că, de fapt, ea îl înțelegea și încuviința hotărîrea lui.

Aniela nădăjduia că Zîna-cea-Nostimă va prețui simțămintele frumoase ale micului Ursuleț și-l va elibera ea însăși de învelișul lui de urs.

V *Din nou broasca rîioasă*

Trecură cîtiva ani fără să se întâmple ceva deosebit. Copiii creșteau. Aniela uitase de visul Violetei din prima noapte. O lăsa adesea să se plimbe singură sau cu Ursuleț. Băiatul avea acum cincisprezece ani, era înalt, puternic, sprinten și harnic. Nimeni nu-și putea da seama dacă e frumos sau urît, pentru că părul îi acoperea toată fața. Era tot atît de bun și gata să facă un serviciu oricui i-ar fi cerut. Din ziua în care o găsisese pe Violeta, tristețea îi dispăruse. Suferea mai puțin că

respingea oamenii din cauza înfățișării sale de animal sălbatic. Trăia pentru ai săi, care îl iubeau. Violeta împlinise zece ani și se făcea din ce în ce mai frumoasă. Era înaltă, subțirică, cu părul bălai lung și mătăsos, ochii albaștri strălucitori și fața albă, trandafirie. Aniela și Alteea o învățau tot ce trebuia să știe la vârsta ei.

Nu mai trebuiau să vîndă produsele lor sau să cumpere de la piață, pentru că inelul ce îl dăduse Zîna-cea-Nostimă Aniei le aducea tot ce aveau nevoie.

Într-o zi Violeta se plimba în pădure cu Ursuleț. Fata căzu și se răni la un picior. Văzînd că-i curge sînge, se speriară și se apropiară de o apă ce curgea prin apropiere ca să spele rana. Ursuleț voi să dea fuga pînă acasă, să aducă o fașă ca să-i lege rana, și o lăsă pe Violeta pe mal, cu piciorul în apă. Violeta simți că o cuprinde o mare slăbiciune. I se făcu silă de apa în care ținea piciorul și voi să-l scoată. Înainte de a apuca să facă vreo mișcare, apa se turbură și la suprafață apărură capul unei broaște rîioase uriașe. Ochii bulbucați, furioși ai hidosului animal o priveau pe Violeta care, de cînd avusese visul acela îngrozitor, se temea de broaștele rîioase. Apariția acesteia, mărimea ei monstruoasă, privirea ucigătoare o făcură pe Vio-

leta să încremenească de groază, încît nu mai fu în stare să facă nici o mișcare, nici să strige, nici să fugă.

— Iată-te, în sfîrșit, în labele mele, prostuță mică, îi spuse broasca rîioasă. Sînt Zîna-cea-Furioasă, dușmana familiei tale. De mult te pîndesc și mi-ai fi căzut de mult în labe dacă sora mea, Zîna-cea-Nostimă, nu ți-ar fi trimis un vis, ca să te apere și să te păzești de mine. Ursuleț nu-i aici, sora mea este plecată, deci ești a mea.

Spunînd acestea, apucă cu labele ei ude, reci și cleioase piciorul Violetei și începu s-o tragă la fundul apei. Violeta scoase niște țipete îngrozitoare, încercă să se agațe de plantele de pe mal, dar acestea se rupeau.

— Ursuleț, ajutor! Ursuleț, scapă-mă! Scap-o pe Violeta, care piere. Ursuleț! Ah! Ursuleț!

Zîna cea rea o trăgea. Ultima plantă de care se agățase se rupse. Biata Violeta dispărea sub apă în momentul cînd un alt strigăt desperat răspunse strigătului ei. Dar, vai! nu i se mai vedea decît părul cînd Ursuleț ajunse la mal cu sufletul la gură. Auzind strigătele Violetei, el se întorsese din drum, alergînd ca fulgerul. Fără a mai sta pe gînduri, se aruncă în apă, prinse părul Violetei, dar simți că se afundă

împreună cu ea. Zîna cea rea continua s-o tragă la fund. Ursuleț nu-și pierdu capul. Nu-i dădu drumul, ci o apucă cu amîndouă brațele, și cînd ajunse la fund, dădu cu putere din picioare și ieși cu Violeta la suprafață. Ținînd-o apoi cu un singur braț, înotă din toate puterile și reuși să ajungă la mal. Violeta avea ochii închiși, dinții strînși și era atît de galbenă la față încît Ursuleț se sperie, se aruncă la picioarele ei și începu să plîngă ca un copil. Curajosul nostru Ursuleț, pe care nimic nu-l speria, pe care nici o suferință nu-l învingea, nu putea să îndure durerea de a o pierde pe surioara lui iubită, singura lui prietenă, fericirea lui. Curajul și puterea îl părăsiră și căzu și el fără viață lîngă Violeta.

În acel moment, o ciocîrlie, care veni zburînd cu mare iuțeală, dădu cîte o ușoară lovitură de cioc Violetei și lui Ursuleț și dispăru.

Strigătul de groază al Violetei îl auzise nu numai Ursuleț, ci și Altea. Îi ajunsesese apoi la ureche și strigătul lui Ursuleț. Îi spuse Aniei și amîndouă alergară în direcția de unde veneau țipetele. Cînd se apropiară, îi văzură cu durere pe amîndoi copiii fără viață. Altea puse urechea la inima lui Ursuleț și se încredință că bate. Aniela văzu și

ea că băiatul trăiește. Altea făcu același lucru cu Violeta și, dîndu-și seama că copiii sînt doar leșinați de frică, le dădură îngrijirile de care aveau nevoie pentru a-și reveni în simțiri. Pe Violeta o luă Altea în brațe și o duse pînă la fermă, pentru că încă nu-și revenise. Cînd Ursuleț deschise ochii și o zări pe mama sa, se aruncă în brațele ei și-i spuse plîngînd:

— Mamă, dragă mamă, a pierit Violeta, surioara mea scumpă. Lasă-mă să mor și eu.

— Liniștește-te, copilul meu, Violeta trăiește. Altea a dus-o acasă.

La auzul acestor cuvinte, Ursuleț își reveni, se sculă și voi să alerge spre fermă, dar se gîndi să n-o lase singură pe mama lui. Pe drumul scurt pînă acasă el îi povesti ce se întîmplase și cum era să piară Violeta. Îi mai spuse că broasca rîioasă îl improșcase cu balele ei și că simte o mare greutate în cap. Ajunseră la fermă și Ursuleț, cu hainele ude leoarcă pe el, se repezi în casă. Cum îl văzu, Violeta își aminti tot ce se întîmplase, se aruncă de gîtul lui și toți începură să plîngă. Altea, cu firea ei veselă, puse capăt lacrimilor.

— Hai, copii, curaj! Și simțiți-vă fericiți că datorită lui Ursuleț ați scăpat cu viață. După ce e ud pînă

la piele, tu, Violeta îl mai uzi cu lacrimile tale.

— O da! spuse Violeta. Îi datorez viața scumpului meu Ursuleț. Cum aş putea vreodată să-l răsplătesc pentru tot ce a făcut? Cum aş putea să-i dovedesc recunoștința și dragostea mea?

— Iubindu-mă așa cum mă iubești, surioara mea dragă. Dacă eu am avut fericirea de a-ți face unele servicii, tu ai schimbat întreaga mea viață, m-ai făcut vesel și fericit pe mine, care înainte eram totdeauna trist și nenorocit. Nu ești tu bucuria mea de fiecare clipă?

Drept răspuns, Violeta îl strînse mai tare în brațele ei.

— Dragă Ursuleț, spuse mama, du-te și schimbă-ți hainele astea ude și las-o pe Violeta să se odihnească o oră. La dejun vom fi iar împreună.

Violeta se culcă, dar nu putu să adoarmă. Se tot gîndea ce să facă ea ca să-l răsplătească pe Ursuleț pentru tot ce făcuse. Se va sili să fie cît mai bună, pentru a-l face fericit pe el și pe ceilalți.

VI

Boala și sacrificiul

La ora mesei, Violeta se sculă, se îmbracă și intră în sala de mîncare

unde așteptau Aniela și Alteea.

— Unde-i Ursuleț, mamă? întrebă Violeta.

— Nu l-am văzut, răspunse Aniela.

— Nici eu, spuse Alteea și plecă să-l caute.

Îl găsi lîngă pat cu capul reze-mat pe brațe.

— Hai, Ursuleț, vino repede, te așteptăm cu masa.

— Nu pot, răspunse el cu o voce slabă, mi-e capul greu, nu-l pot ridica.

Alteea alergă să spună Aniei și Violetei că Ursuleț e bolnav. El încercă să se ridice ca să le liniștească, dar recăzu lipsit de puteri.

Îl dezbrăcă și îl culcă în pat. Avea temperatură.

— Din cauza mea e bolnav, spuse Violeta. Nu voi pleca de lîngă el pînă nu se va însănătoși. Dacă mă luați de lîngă frățiorul meu iubit, voi muri de grija lui.

Aniela și Alteea se așezară și ele lîngă patul lui. Temperatura creștea și el începu să vorbească fără șir. Nu mai cunoștea pe nimeni. Le striga tot timpul și nu vedea că ele sînt lîngă el. Zi și noapte Aniela și Violeta nu se mișcă de lîngă patul lui. A opta zi, Aniela, doborîta de oboseală, ațipi lîngă el. Bietul Ursuleț avea răsuflarea din ce în

ce mai grea și ochii stinși păreau că-i vestesc sfârșitul apropiat. Violeta, îngenunchată, ținea mîna lui și o acoperea cu lacrimi și sărutări. În timp ce stăteau în jurul lui Ursuleț, lipsite de orice nădejde de a-l salva, se auzi deodată un cîntec duios și limpede, care întrerupse tăcerea tristă din cameră. Violeta tresări. Acest cîntec venea ca o alinare, ca o fericire. Ridică ochii și văzu ciocîrlia cocoțată pe oblonul deschis.

— Violeta, strigă ciocîrlia, cu vocea ei dulce, îl iubești pe Ursuleț?

— Dacă îl iubesc? Vai, îl iubesc mai mult decît orice pe lume, mai mult decît pe mine însămi.

— Ai răscumpăra viața lui cu prețul fericirii tale?

— Aș răscumpăra-o cu prețul fericirii și al vieții mele.

— Ascultă-mă, Violeta, sînt Zîncea-Nostimă. Îl iubesc pe Ursuleț, pe tine și familia ta. Veninul cu care sora mea, broasca rîioasă, a împroșcat capul lui Ursuleț are puterea să-l omoare. Dacă tu ești sinceră, dacă simți pentru Ursuleț dragoste și recunoștință, așa cum spui, viața lui se află în mîinile tale. Îți este îngăduit s-o răscumperi. Trebuie să știi însă că foarte curînd va trebui să-i dai dovadă de dragostea ta, dacă el va trăi. Vei plăti viața

lui printr-o jertfă foarte grea, prin jertfa fericirii tale.

— O, doamnă, spuneți-mi repede ce trebuie să fac ca să-l salvez pe dragul meu Ursuleț. Nimic nu va fi greu pentru mine. Dacă mă ajutați să-l scap, totul va fi pentru mine bucurie și fericire.

— Bine, copila mea, foarte bine, spuse zîna. Sărută-i urechea stîngă de trei ori și de fiecare dată să spui:

«A ta, pentru tine, cu tine.»

Mai gîndește-te înainte de a lua această hotărîre. Dacă nu ești gata să faci cele mai mari jertfe, ți se va întîmpla o mare nenorocire. Sora mea, Zîna-cea-Furioasă, va deveni stăpîna vieții tale.

Drept răspuns, Violeta încrucișă brațele pe piept, se uită cu recunoștință la Zîna-cea-Nostimă, și re-

pezindu-se la Ursuleț făcu ceea ce îi spusese dînsa.

Abia termină și iată că Ursuleț deschise ochii, suspină adînc, o zări pe Violeta și-i sărută mîinile spunîndu-i:

— Violeta, dragă Violeta, parcă mă trezesc dintr-un somn lung și greu. Spune-mi, ce s-a întîmplat? De ce sînt aici? De ce ești atît de slăbită și galbenă la față? Obrajii tăi sînt supti ca și cum ai fi vegheat, și ochii îți sînt roșii de plîns.

— Vorbește încet să n-o trezești pe mama, spuse Violeta. N-a dormit de mult și tu ai fost foarte bolnav.

— Dar tu, Violeta, te-ai odihnit?

— Cum aș fi putut dormi, dragul meu, cînd eu ți-am pricinuit toate suferințele?

O mai întrebă ce s-a întîmplat și ea povesti, dar, cum îi era cu totul devotată, nu-i destăinui cu ce preț îi răscumpărase viața.

Ursuleț nu află nimic. Se simțea bine. Se apropie încetișor de mama sa și o trezi cu un sărut. Aniela credea că aiurează. O strigă pe Altea și fu foarte mișcată cînd Violeta îi povesti că Ursuleț a fost salvat de Zîna-cea-Nostimă.

Începînd din acea zi, Ursuleț și Violeta se iubeau și mai mult decît înainte și nu se despărteau decît atunci cînd treburile îi sileau.

Trecură doi ani de la aceste întâmplări.

Ursuleț plecă la pădure, ca de obicei, să taie lemne pentru casă. Violeta trebuia să-i ducă de mâncare și să se întoarcă seara împreună. Altea puse în brațele Violetei un cōș în care era vin, pîine, șuncă, unt și cireșe. Violeta se grăbi să ajungă mai repede. I se păruse lungă dimineata și era nerăbdătoare să-l regăsească pe dragul ei Ursuleț. Pentru a scurta drumul, o luă pe o cărare a pădurii cu arbori mari, pe sub care se trecea cu ușurință. Nu erau nici măracini, nici spini, iar pe jos era un strat gros de mușchi. Era bucuroasă că pornise pe drumul cel mai scurt. Cînd se găsea cam pe la jumătatea drumului, auzi zgomotul unor pași grei și grăbiți, dar încă prea departe pentru a putea vedea ce era, om sau animal. După ce așteptă puțin timp, văzu cu groază un porc mistreț uriaș care se îndrepta spre ea. Părea furios, scurma pămîntul cu colții, rupea coaja de pe copaci. Violeta nu știa ce să facă, să fugă sau să se ascundă. În timp ce stătea la îndoială, mistrețul o văzu și se opri. Ochii îi erau aprinși, părul i se zburlise,

colții îi clănțăneau. Scoase un grohăit înfiorător și se repezi la Violeta. Din fericire, ea se afla sub un copac ale cărui ramuri erau la înălțimea ei. Apucă cu amîndouă mîinile o ramură, se agăță de ea, și, din ramură în ramură, ajunse destul de sus ca să n-o poată atinge mistrețul. Abia se puse la adăpost cînd mistrețul se aruncă cu toată greutatea trupului în tulpina copacului în care se cățăraseră Violeta. Turbat de mînie că nu poate sfîșia prada, el dădea lovituri puternice cu rîtul, smulgea coaja și copacul se clătina atît de tare încît Violeta era gata să cadă. Înfricoșată, ea se ținea cu toate puterile de ramuri. Obosit de atacul fără rezultat, mistrețul se culcă la rădăcina copacului, aruncînd priviri furioase Violetei. Trecură astfel cîteva ore. Violeta stătea nemișcată, tremurînd de frică. Mistrețul, cînd liniștit, cînd turbat de mînie, sărea din nou la copac, împungînd lemnul cu colții.

Violeta îl chema în ajutor pe Ursuleț ori de cîte ori mistrețul ataca copacul, dar Ursuleț era departe și nu o auzea. Nimeni nu venea s-o scape. O cuprinse deznădejdea și foamea. Înainte de a se sui în copac, aruncase coșul cu mâncare și mistrețul îl călcase în picioare. În timp ce Violeta îl striga în zadar pe

Ursuleț, el se mira că ea nu vine cu mîncarea. «Oare m-au uitat? se gîndi el. Poate nu le-am spus că nu pot veni acasă la masă și ele mă așteaptă. Poate că sînt îngrijorate din pricina mea.» Ursuleț lăsa lucrul și porni grăbit spre casă, dar și el se gîndi să scurteze drumul luînd-o de-a dreptul prin pădure. Curînd i se păru că aude strigăte tînguitoare. Stătu puțin în loc să asculte. Inima îi bătea tare; i se păru că recunoaște vocea Violetei. Un timp nu se auzi nimic și el fu pe cale să-și continue drumul, cînd un strigăt mai clar și mai ascuțit îi lovi auzul. Nici o îndoială, era

Violeta. Violeta era în primejdie și îl striga pe el. Alergă în partea de unde se auzeau strigătele. Apropiindu-se, nu mai auzi strigăte, ci gemete, apoi grohăieli, apoi strigăte de groază și lovituri puternice. Bietul Ursuleț alerga cît îl țineau picioarele. În sfîrșit zări porcul mistreț care încerca să doboare copacul în care era Violeta. Fata era îngrozită, galbenă la față, mai mult moartă decît vie, dar era la adăpost, căci mistrețul nu putea ajunge la ea și aceasta îi dădu curaj lui Ursuleț. El se gîndi la ocrotitoarea lor, Zîncea-Nostimă, îi ceru în gînd aju-

torul și, cu toporul în mână, alergă spre mistreț. În furia lui, mistrețul răsufla zgomotos, clănțănea din dinți, și când îl zări pe Ursuleț, se repezi la el. Începu o luptă pe viață și pe moarte. Ursuleț aștepta cu toporul ridicat și când mistrețul fu destul de aproape, îi trase o lovitură atît de puternică încît i-ar fi crăpat capul dacă n-ar fi avut oase atît de tari. Dar mistrețul părea că nici n-a simțit lovitura și, aruncîndu-se din nou asupra lui Ursuleț, reuși să-l doboare la pămînt. Nici nu-i dădu timpul să se ridice, sări asupra lui și începu să-l sfîșie cu colții. Crezîndu-se pierdut, Ursuleț îi cerea zînei s-o salveze măcar pe Violeta. În timp ce mistrețul îl călca în picioare pe bietul băiat, se auzi deasupra lor un cîntec. Mistrețul se cutremură, plecă supus capul, părăsi imediat prada, scoase un grohăit și se îndepărtă încetișor, fără a mai privi înapoi.

În timp ce Ursuleț se lupta cu mistrețul, Violeta, văzînd primejdia ce-l amenința și crezînd că nu va reuși să scape cu viață, leșinase de groază și rămăsese agățată de cren-gile copacului. Ursuleț se credea rupt în bucăți și nu îndrăznea să facă vreo mișcare, dar, nesimțind nici o durere, se ridică s-o ajute pe Violeta să coboare, mulțumindu-i Zînei-

cea-Nostimă care îi salvase. În aceeași clipă ciocîrlia zbură spre el și-i spuse la ureche:

— Ursuleț, Zîna-cea-Furioasă a trimis acest mistreț. Bine că am sosit la timp pentru a te salva! Violeta îți va fi foarte recunoscătoare. Ea va primi cu bucurie să schimbe pielea ei cu a ta. Hai, Ursuleț, profită!

— Niciodată, mai bine să mor sau să rămîn urs toată viața. Biata mea Violeta! Aș fi un nemernic dacă aș profita astfel de dragostea ce-mi poartă.

— La revedere, încăpățînatule, spuse ciocîrlia zburînd și cîntînd. La revedere. Voi reveni... și atunci...

«Atunci va fi ca și acum», gîndi Ursuleț. Apoi se urcă în copac, o luă în brațe pe Violeta, o culcă și-i frecă fruntea și tîmplele cu restul de vin rămas în sticla spartă. Violeta își reveni imediat în simțiri și nu-i venea să creadă că Ursuleț e viu și nevătămat.

— Ursuleț, dragul meu Ursuleț, încă o dată mi-ai salvat viața. Spune-mi, te rog, spune-mi, ce să fac să-ți dovedesc recunoștința mea?

— Nu vorbi de recunoștință, Violeta mea dragă, tu ești fericirea mea, toată viața mea. Salvîndu-te pe tine, îmi salvez propria mea viață.

— Vorbești ca un frate bun și dragăstos, dragul meu Ursuleț, dar

eu tot vreau să fac pentru tine ceva care să-ți dovedească toată dragostea și recunoștința de care mi-e plină inima.

— Bine, bine, vom vedea noi, spuse rîzînd Ursuleț. Deocamdată să ne gîndim la viață. N-ai mîncat nimic de azi-dimineață, biata mea Violeta. Văd pe jos resturile mîncării pe care ai adus-o. E tîrziu, se întunecă și ar fi bine să ajungem acasă înainte de a se lăsa noaptea.

Violeta se ridică, dar recăzu fără putere, atît era de slăbită de groaza prin care trecuse și de foame.

— Nu pot merge, Ursuleț, sînt tare slăbită. Ce ne facem?

Ursuleț nu știa nici el ce să facă. S-o ducă în brațe nu putea — era departe de casă și Violeta era mare acum. S-o lase singură în pădure pînă aducea pe cineva să-l ajute — ar

fi putut să cadă pradă animalelor sălbatice: dar nici fără mîncare nu putea s-o lase pînă a doua zi. Cum stătea așa pe gînduri, neștiind ce să facă, văzu deodată cu uimire un pachet căzînd la picioarele sale. Îl deschise și găsi pateu, pîine și o sticlă cu vin. Ghici imediat că pachetul e trimis de Zîna-cea-Nostimă și i se umplu inima de recunoștință.

Violeta bău puțin vin, care era nemaipomenit de bun, și imediat se întări puțin, iar după ce mîncă pateul și pîinea își reveni pe de-a-n-tregul în puteri, la fel ca și Ursuleț care mîncă bine de tot. Ei vorbeau tot timpul despre cele întîmplate — și ce fericiți erau că au scăpat!

Se lăsase noaptea. Nici unul din ei nu știa încotro s-o ia ca să ajungă la fermă. Erau în mijlocul pădurii. Violeta stătea rezemată de arborele ce-i servise de adăpost împotriva mistrețului. Nu-i venea să se îndepărteze de teamă că, fiind întuneric, nu va mai găsi altul atît de potrivit.

— Violeta dragă, nu fi îngrijorată. Timpul e frumos, e cald. Întinde-te în voie pe mușchiul acesta, care e moale și gros. Ne vom petrece noaptea aici. Te voi acoperi cu haina mea și mă voi culca la picioarele tale ca să te păzesc. Nu-ți fie teamă, mama și Altea nu vor fi îngrijorate. Ele nu știu prin ce primejdie

am trecut, și s-a mai întâmplat să ne întoarcem acasă când ele dormeau.

Violeta primi bucuros, pentru că nici nu puteau face altfel, iar cu Ursuleț lângă ea nu-i era frică de nimic. Ursuleț aranjă cât putu mai bine un culcuș pentru Violeta, își scoase haina și o înveli. După ce văzu că Violeta a adormit, se culcă și el la picioarele ei și, zdrobit de oboseală cum era, căzu într-un somn adânc. A doua zi dimineața Violeta se sculă înaintea lui. Ea zîmbi privind-l pe Ursuleț cum dormea strîngînd în mîna dreaptă toporul, cu o figură atît de amenințătoare de parcă puneă pe fugă pe toți mistreții din pădure. Se ridică încețitor și încercă să găsească un drum care să-i ducă la fermă. În timp ce ea se tot învîrtea în jurul locului unde-și petrecuseră noaptea, Ursuleț se trezi și, nevăzînd-o pe Violeta, sări în picioare și începu s-o strige cu o voce îngrozită.

— Iată-mă, sînt aici, frățioare dragă, căutam un drum spre fermă. Dar de ce tremuri?

— Credeam că te-a răpit vreo zîină rea, draga mea, și mă blestemam că m-am lăsat cuprins de somn. Bine că ești veselă și sănătoasă! Acum m-am liniștit și sînt fericit. Să plecăm repede ca să ajungem înainte de a se trezi mama și Alteea.

Ursuleț cunoștea bine pădurea și găsi repede cărarea către fermă. Ei s-au înțeles să nu-i spună mamei prin ce primejdie au trecut, ca să nu-și facă griji altă dată, când s-ar întâmpla să întârzie, dar Alteei îi povestiră totul.

VIII

Incendiul

Ursuleț nu o mai lăsa pe Violeta să meargă în pădure. Venea acasă la masă, astfel că Violeta nu se mai îndepărta de fermă fără el.

Trei ani după întîmplarea din pădure, Ursuleț o văzu pe Violeta venind de dimineață, schimbată la față, îngrijorată. Îl căuta pe el.

— Vino, vino repede! îi spuse trăgîndu-l după ea. Am să-ți povestesc, hai vino!

Ursuleț, îngrijorat, o urmă grăbit.

— Ce s-a întîmplat, draga mea? Spune-mi repede, liniștește-mă. Ce pot face pentru tine?

— Nimic, nimic, Ursuleț nu poți face nimic. Îți amintești de visul meu de cînd eram copil, cu o broască rîioasă, cu apa și pericolul ce mă pîndea? Ei bine, astă-noapte am visat iară. E îngrozitor, Ursuleț, viața ta e amenințată. Dacă mori, voi muri și eu.

— Cum? Cine amenință viața mea?

— Ascultă! Dormeam. O broască râioasă — tot o broască râioasă, mereu o broască râioasă! — vine la mine și îmi spune: «Se apropie momentul când scumpul tău Ursuleț trebuie să-și găsească pielea lui adevărată. Ție îți va datora acest schimb. Îl urăsc, îl urăsc de moarte. Nu veți fi fericiți. Tu n-ai decât să faci jertfa la care te îndeamnă prostia ta, dar Ursuleț va pieri. Peste puține zile, poate peste puține ore, mă voi răzbuna cum nici nu gîndești. La revedere! Auzi? La revedere!». M-am trezit și m-am abținut din toate

puterile să nu țip, dar ce crezi? Am văzut, așa cum am văzut în ziua când m-ai salvat de la înec, acea hidoasă broască râioasă care ședea pe pervazul ferestrei și se uita la mine amenințătoare. A dispărut lăsîndu-mă mai mult moartă decât vie. M-am sculat, m-am îmbrăcat repede și am venit la tine, frățiorul meu drag, să-ți spun să te aperi împotriva răutății Zînei-cea-Furioasă și să te rog din suflet s-o chemăm pe Zîna-cea-Nostimă.

Ursuleț o ascultă îngrozit nu atît de ce îl amenința pe el, cît de sacrificiul despre care vorbise Zîna-cea-Furioasă. Știa el bine despre ce e

vorba. Numai gîndul că fermecătoarea și multiubita lui Violeta ar putea să se încotoșmăneze în pielea lui de urs, din devotament pentru el, îl făcea să tremure, să moară de spaimă. Deznădejdea i se citea în ochi. Violeta, care se uita tot timpul la el, se aruncă de gîtul lui plîngînd în hohote:

— Vai, frățiorul meu iubit, mi te vor răpi curînd! Tu, care nu știi ce-i frica, tremuri. Tu, care mă liniștești totdeauna și mă susții ori de cîte ori sînt în pericol, n-ai acum nici un cuvînt de încurajare pentru mine. Tu, care lupți împotriva celor mai mari primejdii, acum pleci capul?

— Violeta mea, nu teama mă face să tremur și să fiu atît de tulburat. Un cuvînt spus de Zîna-cea-Furioasă și al cărui înțeles tu nu-l cunoști, dar pe care eu îl știu, care e de fapt o amenințare pentru tine, aceasta mă face să tremur.

Violeta ghici, după aceste cuvinte, că momentul de a se jertfi sosise și că era chemată să-și țină făgăduiala față de Zîna-cea-Nostimă. În loc să se cutremure de groază, ea simți o bucurie. În sfîrșit va putea răsplăti devotamentul și dragostea scumpului ei Ursuleț, va putea și ea să facă ceva pentru el.

Amîndoi se gîndeau la ajutorul ocrotitoarelor lor, Zîna-cea-Nostimă.

Ursuleț o striga chiar, cu voce tare, dar ea nu răspundea la chemarea lor.

Ziua trecu în tristețe. Nici Violeta, nici Ursuleț n-au spus nimic acasă despre necazurile lor. Nu voiau s-o sperie pe mama lor, care și așa era din ce în ce mai tristă.

«Are douăzeci de ani, gîndea ea. Dacă nu vede pe nimeni și nu vrea să schimbe pielea cu Violeta, care doar atît așteaptă, cu siguranță că va rămîne cu blana de urs pînă la moarte.»

Aniela plîngea adesea, dar lacrimile ei nu ajutau la nimic.

În noaptea cînd Violeta avu visul care a înspăimîntat-o, visă și Aniela. Îi apăru Zîna-cea-Nostimă și-i spuse:

«Curaj, regină! Peste puține zile Ursuleț va scăpa de blana lui de urs. Îl vei putea numi Prințul-cel-Minunat.»

Aniela se trezi plină de nădejde și de fericire. Se purtă mai drăgăstos cu Violeta, gîndindu-se că ea va fi aceea căreia îi va datora fericirea fiului său. Toți se culcară purtînd în suflet simțăminte diferite. Violeta și Ursuleț plini de grijă pentru viitorul lor amenințat de Zîna-cea-Furioasă, Aniela cu speranța pentru același viitor, care îi apărea fericit, iar Altea simțind în același timp tristețe și bucurie, dar nedîndu-și seama de ce. Toți adormiră. Violeta,

după ce plînse, Ursuleț după ce o mai chemă o dată pe Zîna-cea-Nostimă, Aniela după ce surîse gîndindu-se la Ursuleț, frumos și fericit, iar Alteea după ce se întrebă: «Dar ce-o fi cu ei astăzi?»

Trecuse o oră de cînd toți dormeau, cînd Violeta se trezi de un miros de fum. Aniela se trezi în același timp.

— Mamă, spuse Violeta, nu simți nimic?

— Arde casa, spuse Aniela. Uită-te ce lumină e.

Săriră din pat, alergară prin casă, care era toată cuprinsă de flăcări.

— Ursuleț, Alteea! strigă Aniela.

— Ursuleț, Ursuleț! strigă Violeta.

Alteea alergă pe jumătate dezbrăcată strigînd:

— Sîntem pierduți, flăcările au

cuprins toată casa. Ușile și ferestrele sînt închise și nu le putem deschide.

— Fiul meu, fiul meu! strigă Aniela.

— Fratele meu, fratele meu! strigă Violeta.

Alergară la uși și la ferestre, dar nu reușiră să le deschidă.

— Ah, visul meu! murmură Violeta. Dragul meu Ursuleț, adio pentru totdeauna!

Ursuleț se trezi și el de flăcări și de fum. El dormea afară, lîngă grajd. Alergă la ușa de la intrare a casei, dar cu toată puterea lui nu reuși s-o deschidă. Focul continua să cuprindă totul. Ursuleț apucă o scară, pătrunse prin flăcări în podul casei, printr-o fereastră deschisă, apoi coborî în casă, unde Aniela, Violeta și Alteea își așteptau moartea stînd îmbrățișate. Înainte ca ele să-și dea seama, le luă pe rînd în brațe, le duse în pod, apoi coborîră pe scară și ajunseră toți jos, în curte, în momentul cînd și podul fu cuprins de flăcări.

Alteea nu-și pierduse capul. Ea mai reușise să adune niște haine cînd începuse focul și acum le prindea bine, pentru că toți erau în hainele de noapte. Îi mulțumiră lui Ursuleț care le-a salvat viața punîndu-și viața lui în primejdie, și Alteei pentru grija ei.

— Iată, spuse Alteea, de ce nu trebuie să-ți pierzi capul la nenorocire. În timp ce voi vă gîndeți numai la Ursuleț, eu împachetam ce era mai folositor.

— E adevărat, dar la ce ar fi folosit toate acestea, buna mea Alteea, dacă mama și Violeta ar fi pierit?

— Ei, știam eu că tu n-ai să ne lași să ardem de vii. Cu tine, puteam noi să nu scăpăm de primejdie? Iată, pe Violeta o salvezi a treia oară.

Violeta strînse tare mîna lui Ursuleț și îl sărută. Aniela o sărută și ea pe Violeta și-i spuse:

— Dragă Violeta, Ursuleț e fericit de dragostea ta, care îi răsplătește tot ce a făcut pentru tine. Sînt sigură că și tu te-ai jertfi pentru el dacă s-ar ivi prilejul.

Înainte ca Violeta să fi reușit să-i răspundă Aniei, Ursuleț spuse:

— Mamă, te rog din toată inima, nu-i spune Violetei să se jertfească pentru mine, știi ce nenorocit aș fi!

În loc să-i răspundă lui Ursuleț, Aniela duse mîna la frunte și spuse îngrozită:

— Caseta, Alteea, caseta! Ai salvat caseta?

— Am uitat-o, răspunse Alteea.

Fața Aniei exprima o asemenea îngrijorare încît Ursuleț o întrebă ce se află în acea prețioasă casetă și de ce e atît de neliniștită.

— Era un dar al Zînei-cea-Nostimă. Ea mi-a spus că fericirea Violetei este închisă în această casetă, pe care eu o țineam în dulapul meu. Vai! Cum de nu m-am gîndit să o salvez?

Nici nu termină Aniela vorba că Ursuleț se și repezi spre casa în flăcări strigînd:

— Vei avea caseta, mamă, sau voi pieri.

Violeta căzu în genunchi, cu brațele întinse către foc. Aniela se uită cu groază la deschizătura prin care intrase Ursuleț. Alteea își acoperi fața cu mîinile. Trecură cîteva secunde care părură secole celor trei femei, care așteptau viața sau moartea. Ursuleț nu se vedea. Pîrîiturile lemnului cuprins de flăcări erau din ce în ce mai amenințătoare. Deodată un trosnet înfiorător le făcu să ție

cu desperare. Se prăbușise acoperișul, îngropînd sub dărîmături și jeric pe Ursuleț. După care se așternu o tăcere de moarte. Flăcările se micșorau, se stingeau, nu se mai auzea nici un zgomot. Toate trei plîngeau în hohote. Bietul Ursuleț căzuse jertfă curajului și devotamentului său. Aniela și Violeta nu mai auzeau, nu mai înțelegeau nimic.

— Să plecăm le spuse Altea.

Nu răspunseră. Altea voi s-o ducă de acolo pe Violeta.

— Hai, Violeta, să ne căutăm un adăpost pentru noapte.

— Ce-mi pasă de adăpost? Nu mă voi mișca de aici, unde l-am văzut ultima oară pe Ursuleț. Aici a pierit, din dragoste pentru noi.

Altea alergă la grajd, care nu arsese, mulse vaca și încercă în zadar să le convingă pe Aniela și pe Violeta să bea puțin lapte.

Aniela se sculă și îi spuse Violetei:

— Îți înțeleg durerea, copila mea. Niciodată o inimă mai nobilă și mai mărinimoasă n-a bătut într-un corp omenesc. Te-a iubit mai mult decît orice pe lume. Pentru a te scuti de o durere, și-a sacrificat propria sa fericire.

Aniela îi povesti apoi Violetei tot ce se întîmplase înaintea nașterii lui Ursuleț și cum ar fi putut Violeta să-l scape pe Ursuleț de învelișul

lui de animal, luîndu-i-l ea. Îi spuse de asemenea de hotărîrea lui Ursuleț de a nu primi și de rugămintele lui ca niciodată Violeta să nu afle că are putința de a se jertfi pentru el.

Își poate oricine închipui cît de mare era admirația, dragostea și în același timp durerea Violetei.

— Acum, dragele mele, ne rămîne o ultimă îndatorire de îndeplinit. Trebuie să-l înmormîntăm pe Ursuleț. Să dăm la o parte ruinele și cenușa, și cînd vom găsi rămășițele scumpului nostru băiat...

Sughițurile de plîns o împiedică pe Aniela să termine ce mai avea de spus.

IX

Putul

Aniela, Violeta și Altea se îndreptară spre ruinele fermei cu curajul desperării. Începură să dea la o parte dărîmăturile care încă fumegau. Două zile dură pînă curățară totul. Nu găsiră nici urmă de Ursuleț. Ele ridicară bucată cu bucată, pumn de cenușă cu pumn de cenușă, tot ce rămăsese în urma incendiului. Trăgînd ultimele scînduri arse pe jumătate, Violeta zări cu surprindere o deschizătură. Se uită mai bine și văzu

că e gura unui puț. Inima începu să-i bată cu putere și o slabă nădejde se strecură în sufletul ei.

— Ursuleț! strigă ea cu voce stinsă. stinsă.

— Violeta, Violeta mea scumpă, sînt aici, sînt teafăr!

Violeta răspunse printr-un strigăt înăbușit, leșină și căzu în puț. Dacă zîna cea bună n-ar fi ocrotit-o, Violeta și-ar fi sfărîmat oasele căzînd. Dar Zîna-cea-Nostimă, care le-a făcut atîtea servicii, a susținut-o pe Violeta, astfel că ea a ajuns încetișor lîngă Ursuleț. Și-a revenit repede în simțiri. Nu puteau crede în atîta fericire. Își spuneau cele mai drăgăstoase cuvinte. Ei se treziră la realitate de strigătele Alteei care, căutînd-o pe Violeta, găsi gura puțului, se uită înăuntru, văzu rochia Violetei și crezu că ea s-a aruncat și a murit. Altea striga de-și rupea plămîinii și Aniela se apropie spre a vedea de ce țipă.

— Taci, Altea, ai s-o sperii pe mama. Sînt aici, cu Violeta. Sîntem sănătoși, nu ne trebuie nimic.

— Ah, ce fericire! strigă Altea. Vino, regina mea, iată-i aici și sînt nevătămați, vino mai repede!

Aniela, galbenă ca o moartă, se uita la Altea și nu înțelegea nimic. Căzu în genunchi și nu mai avu putere să se ridice. Deodată auzi

văcea scumpului ei Ursuleț, care o striga:

— Mamă, dragă mamă, Ursuleț al tău trăiește!

Aniela sări către deschizătura puțului și s-ar fi aruncat în el dacă Altea n-ar fi reținut-o cu toată puterea.

— De dragul lor vrei să te arunci în gaura asta și să mori? Ai răbdare, am să ți-i aduc eu sus.

Aniela, tremurînd de fericire, înțelese înțelepciunea Alteei și rămase nemișcată, cu inima bătîndu-i să se spargă, în timp ce Altea alergă să aducă o scară. Altea lipsi mult timp, pentru că pe sub grămada de dărîmături cu greu găsi scara. De fapt, scara era aproape de ea, dar, turburată cum era, nu o vedea și se gîndea cum să coboare vaca în puț ca să bea copiii lapte proaspăt. În acest timp Ursuleț și Violeta nu încetau să se bucure de fericirea lor și să-și povestească prin ce groază trecuseră.

— Treceam prin flăcări, spunea Ursuleț, căutînd pe dibuite dulapul mamei. Fumul mă înăbușea și nu vedeam nimic. Deodată am simțit cum mă ridică cineva de păr și mă aruncă în fundul acestui puț. În loc să găsesc apă sau umezeală, am simțit o răcoare plăcută. Pe jos era așternut un covor, după cum vezi și tu. Am găsit și un pachet cu

mîncare de care încă nu m-am atins. Am băut numai puțin vin. Cînd mă gîndeam la deznădejdea voastră eram atît de nenorocit, încît zînei noastre bune i s-a făcut milă de mine și mi-a apărut sub trăsăturile tale, dragă Violeta. Credeam că ești tu și m-am repezit s-o iau în brațe, dar nu era decît ceva ca aerul sau ca vaporii de apă. Puteam s-o văd, dar nu puteam s-o ating. Ea îmi spuse rîzînd:

«— Nu sînt Violeta, am luat numai înfățișarea ei pentru a-ți dovedi prietenia mea. Fii liniștit, mîine o vei vedea. Ea plînge amarnic, pentru că te crede mort, dar mîine

am să ți-o trimit. Îți va face o vizită aici, în fundul puțului. Veți ieși amîndoi la suprafață și vei revedea pe mama și pe Alteea, și cerul frumos la care ele nu vor să se mai uite, dar care li se va părea din nou frumos cînd vei fi iară cu ele. Te vei întoarce mai tîrziu în acest puț, pentru că în el se află fericirea ta.

— Fericirea mea? Cînd voi fi din nou cu ai mei, aceasta va fi fericirea mea.

— Crede ce-ți spun, în acest puț se află fericirea ta și a Violetei.

— Fericirea Violetei este să fie lîngă mine, lîngă noi toți.»

— Vai, ce bine ai răspuns! îi

spuse Violeta lui Ursuleț. Dar ce-a spus zîna?

«— Știu eu ce spun, mi-a răspuns ea. Peste puține zile va lipsi ceva fericirii tale. Aici vei găsi ceea ce-ți va lipsi. La revedere, Ursuleț!

— La revedere, zîna mea bună, și, nădăjduiesc, pe curînd.

— Cînd mă vei revedea, nu vei fi deloc mulțumit, bietul meu copil, și grozav vei voi să nu mă fi văzut niciodată. Tăcere acum și cu bine!»

— A zburat rîzînd și a lăsat în urma ei un parfum plăcut și ceva care răspîndea liniște în jurul meu. Nu mai sufeream, te așteptam.

La rîndul său, Violeta înțelegea de ce revenirea zînei nu va fi pe placul lui Ursuleț. De cînd îi destăinuise Aniela ce jertfă trebuia să facă ea, era hotărîtă s-o îndeplinească, cu toată împotrivirea lui Ursuleț. Ea nu se gîndea decît la fericirea de a-i putea da o dovadă de marea ei dragoste pentru el. Acest gînd îi sporea bucuria de a-l fi regăsit. Cînd Ursuleț termină de povestit, ei auziră vocea puternică a Alteei care le striga:

— Iată scara, copiii mei. O las jos, dar aveți grijă să nu vă lovească. Dacă mai aveți acolo ceva de mîncare, aduceți-o cu voi, vă rog, că aici nu avem nici de unele. De două zile înghițim numai lapte și praf.

Mama și Violeta n-au înghițit decît lacrimile lor. Încetișor, aveți grijă să nu se rupă scara. Iată-i, regina mea, iată-i, se urcă, au și ajuns.

Aniela, tremurînd, stătea împietrită ca o statuie. După ce o văzu pe Violeta în siguranță, Ursuleț, se aruncă în brațele mamei sale care îl acoperi cu lacrimi și sărutări. Îl ținu mult timp îmbrățișat. I se părea că visează. Altea întrerupse această scenă spunîndu-i lui Ursuleț:

— Ei, e rîndul meu; mă uiți pentru că nu te ud cu lacrimile mele și pentru că mi-am păstrat capul și puterile? Cine v-a scos din groapa aceea unde spuneți că vă simțeți așa de bine?

— Da, da, buna mea Altea, te iubesc mult și îți mulțumesc că ne-ai scos de acolo. Îmi era bine, într-adevăr, din momentul cînd Violeta s-a aflat lîngă mine.

— Uite, chiar voiam să te întreb, Violeta, cum ai ajuns tu acolo fără să te faci bucățele?

— N-am coborît, Altea dragă, am căzut și Ursuleț m-a prins în brațe.

— Tot nu înțeleg, spuse Altea, și cred că aici s-a amestecat zîna.

— Da, dar zîna cea bună și drăguță, spuse Ursuleț. De-ar putea s-o învingă mereu pe sora ei cea rea!

Tot vorbind, începură să simtă foamea. Ursuleț lăsase proviziile în fundul puțului. Alteea coborî repede, fără să spună un cuvânt, în timp ce ceilalți vorbeau, și aduse mîncarea așezînd masa pe un snop de paie curate; mai aduse patru snopi în chip de scaune și îi pofti pe toți la masă.

— Haideți să mîncăm, că sîntem toți morți de foame. Iată, avem pateu, șuncă, pîine și vin. Trăiască zîna cea bună!

Nu se lăsară poftiți a doua oară. Se așezară veseli la masă; pofta era bună și mîncarea la fel. Fericirea strălucea pe fețele tuturor. Vorbeau, rîdeau, își strîngeau mîinile. După ce terminară de mîncat, Alteea se miră că zîna cea bună nu s-a gîndit la nevoile lor.

— Iată, spuse ea, casa e în ruine, nu avem unde dormi. Singurul adăpost ce ne-a rămas e grajdul și paiele pe care să ne culcăm. Nici hrană nu mai avem. Altădată totul ne venea înainte de a avea timpul să cerem.

Aniela își privi degetul cel mic. Inelul dispăruse. Vor trebui de acum înainte să-și cîștige pîinea cu sudoarea frunții.

Ursuleț și Violeta, văzînd-o atît de îngrijorată, o întrebă care e cauza.

— Vai, copiii mei, veți spune că sînt nerecunoscătoare pentru că, tocmai cînd sîntem atît de fericiți, mă îngrijorează viitorul. Observ că în timpul incendiului am pierdut inelul pe care mi l-a dat Zîna-cea-Nostimă și care ne aducea tot ce aveam nevoie atît timp cît îl aveam pe deget. Nu-l mai am. Ce ne facem acum?

— Nu-ți face griji, mamă dragă. Sînt mare și puternic. Voi căuta de lucru și vom trăi din leafă mea.

— Dar și eu o voi putea ajuta pe buna noastră mamă și pe draga noastră Alteea. Căutînd de lucru pentru tine, Ursuleț, vei putea găsi și pentru mine ceva.

— Mă duc chiar acum, spuse Ursuleț. La revedere!

Le sărută mîinile și porni cu pas sprinten. Nu-și închipuia, bietul Ursuleț, ce primire îl aștepta în primele trei locuri unde va cere de lucru.

Ursuleț merse aproape o oră înainte de a ajunge la o fermă mare, unde nădăjduia să găsească de lucru. De departe îl vedea pe fermier cu familia sa, așezați la masă în fața casei. Era la o mică distanță, când unul dintre copii, un băiețaș de vreă zece ani, îl zări. Sări de pe scaun, scoase un țipăt și fugi în casă. Al doilea copil, o fetiță de opt ani, auzind țipătul fratelui ei, întoarse capul, îl zări pe Ursuleț și începu și ea să țipe. Toată familia, femeile ca și copiii, fugi îngrozită. Bărbații apucară bâte și furci, așteptându-se la un atac din partea bietului Ursuleț. Îl luaseră drept un urs adevărat, scăpat dintr-o menajerie. Ursuleț, văzînd groaza lor și pregătirile de a-l doborî, începu să vorbească pentru a-i liniști.

— Nu sînt un urs, așa cum credeți, ci un băiat care caută de lucru și care ar fi fericit dacă l-ați primi.

Fermierul, foarte mirat să audă un urs vorbind, nu știa ce să facă: să fugă sau să-i vorbească. Hotărî să-i vorbească.

— Cine ești și de unde vii?

— Vin de la ferma din pădure și sînt fiul fermierei Aniela.

— Ah, ah! Tu ești acela care, cînd

erai mic, te duceai la tîrg și speriai copiii. Ai trăit tot timpul în pădure și n-ai avut nevoie de ajutorul nostru. De ce vii acum? Du-te de trăiește mai departe cu urșii, așa cum ai făcut pînă acum.

— Ferma noastră a ars. Trebuie să lucrez ca să avem din ce trăi. Iată de ce vă cer de lucru. Veți fi mulțumit de felul cum voi munci. Sînt puternic, sănătos și am tragere de inimă. Voi face tot ce veți porunci.

— Crezi, băiatule, că voi lua în serviciu un animal hidos ca tine? Soția mea, copiii și servitorii ar muri de frică. Nu sînt atît de prost, nu! Ajunge, acum pleacă și lasă-ne să mîncăm.

— Domnule fermier, vă rog, încercați, să vedeți cum muncesc. Puneți-mă undeva unde să fiu singur, și astfel nu voi speria pe nimeni. Mă voi ascunde de copiii dumneavoastră.

— N-ai terminat, urs rău ce ești? Pleacă imediat, dacă nu vrei să înfig furca în coapsele tale păroase.

Bietul Ursuleț plecă încet capul, cu lacrimi de umilință și de durere în ochi. Se îndepărtă încetișor, urmărit de rîsetele și huiduielile celor de la fermă. Cînd era destul de departe și nu mai putea fi văzut, nu-și mai putu stăpîni plînsul. Dar, oricît de umilit și necăjit era, nu-i

trecu nici o clipă prin gând că ar putea să schimbe blana lui cu cineva, și mai ales cu Violeta. Mai merse un timp și nimeri la un castel în jurul căruia lucrau o mulțime de oameni, fiecare la altceva. Unii săpau, alții greblau, semănau, stropeau. Alții potcoveau caii.

«Iată un loc unde voi găsi de lucru, își spuse Ursuleț cu nădejdea în suflet. Nu văd nici copii, nici femei. Cred că bărbații nu se vor teme de mine.» Se apropie fără să-l vadă nimeni, își scoase pălăria și se găsi în fața unui bărbat care părea să fie conducătorul celorlalți.

— Domnule, spuse Ursuleț.

Bărbatul ridică ochii și, când îl zări, se dădu puțin înapoi și-l privi cu mare uimire.

— Cine ești și ce vrei? îi spuse cu o voce aspră.

— Domnule, sînt fiul fermierei Aniela de la ferma din pădure.

— Și ce vrei de la mine?

— Ferma noastră a ars. Caut de lucru, ca să aibă cu ce trăi familia mea. Nădăjduiesc că ați putea să-mi găsiți o muncă.

— O muncă? Unui urs?

— Domnule, n-am decît înfățișarea de urs. Sub acest înveliș respingător bate o inimă de om, o inimă în stare de a fi recunoscătoare. Nu veți avea a vă plînge nici de munca, nici de purtare mea.

În timp ce Ursuleț vorbea și bărbatul îl asculta cu un aer batjocoritor, caii se speriară, săriră în două picioare și o luară la fugă, oamenii nemaiputîndu-i stăpîni.

— Ursul, ursul, strigau oamenii, goniți-l de aici, sperie caii!

— Pleacă! strigă bărbatul.

Ursuleț, încremenit, nu se mișca.
— Așa, nu vrei să pleci? Așteaptă, vrăjitorule, îți arăt eu ție!

— Ei, voi de acolo, strigă el oamenilor săi, aduceți cîinii și asmuțiți-i asupra acestui animal. Hai, grăbiți-vă! Aha, uite că o ia din loc.

Într-adevăr, Ursuleț plecă grăbind pasul, să fie cît mai departe de acești oameni răi, fără suflet.

Aceasta fu a doua încercare nereușită. Mai erau cîteva ore pînă seara; se gîndi să mai caute și își continuă drumul.

Se îndreptă către o uzină care se afla la vreo trei-patru kilometri. Proprietarul uzinei folosea mulți lucrători și dădea de lucru oricui îi cerea, nu din bunătate ci în interesul său propriu. Oamenilor le era frică de el și nu-l iubeau. Era cel mai bogat din partea locului și-i oprima pe bieții lucrători cu lăcomia sa de bani, dar aceștia nu găseau de lucru decît la el.

Ursuleț ajunsese la uzină. Stăpînul era la intrare și certa pe unii, amenința pe alții, sperîindu-i pe toți.

— Domnule, spuse Ursuleț, aveți cumva ceva de lucru pentru mine?

— Desigur, am totdeauna de lucru și încă pe alese. Ce vrei să... și ridicînd capul, pentru că îi răspunsese fără să se uite cu cine vorbește, îl zări pe Ursuleț și, în loc să ter-

mine ce avea de spus, ochii îi scînteiară de mînie și continuă bîlbîindu-se: Ce-i cu gluma asta? Ce, sîntem la carnaval de îndrăznește un muncitor să facă pe caraghiosul? Să dai imediat jos de pe tine blana asta de urs, dacă nu vrei să te pun pe forjă și să-ți pîrlesc părul, cu piele cu tot.

— Nu sînt mascat, răspunse cu tristețe Ursuleț. Din nenorocire, este pielea mea. Asta nu mă împiedică să fiu un muncitor bun și dacă aveți bunătatea să-mi dați de lucru, veți vedea că am tot atîta putere cîtă bunăvoință.

— Ți-oi da eu de lucru, animal scîrbos! strigă la el stăpînul uzinei, spumegînd de furie. Am să te bag într-un sac și am să te trimit la un circ, unde vei fi aruncat într-o groapă cu fîrtații tăi, urșii. Ai să ai de lucru — să te aperi de ghearele și de colții lor. Înapoi, nemernicule! Piei din ochii mei, dacă nu vrei să ajungi la circ! Și, ridicînd un baston, l-ar fi lovit pe Ursuleț dacă acesta n-ar fi fugit.

XI

Jertfa

Ursuleț se întoarse acasă descurajat, trist, abătut. Umblase încet și era tîrziu cînd ajunsese la fermă.

Violeta alergă înaintea lui, îl luă de mână și, fără să-i spună un cuvânt, îl duse la mama lui, se așează în genunchi și spuse:

— Mamă, cred că Ursuleț a avut mult de suferit astăzi. În lipsa lui, Zîna-cea-Furioasă mi-a povestit totul, iar zîna cea bună mi-a spus că e adevărat. Mamă dragă, când îl credea pe Ursuleț pierdut pentru totdeauna, mi-ai destăinuit ceea ce el, din bunătate, îmi ascundea. Știu acum că, luînd eu învelișul lui de urs, îi pot reda frumusețea cu care a fost înzestrat. Sînt fericită, nespun de fericită, de a putea să răsplătesc astfel dragostea și devotamentul fratelui meu scump. Cer să fac schimbul permis de Zîna-cea-Nostimă și o rog din inimă să mă ajute să-l fac imediat.

— Violeta, Violeta dragă! strigă Ursuleț. Ia-ți cuvintele înapoi. Tu nu știi la ce viață îngrozitoare de izolare și singurătate te condamni. Tu nu cunoști descurajarea necontenită ce o simți când vezi ce scîrbă au oamenii de tine. Violeta, te rog, renunță și retrage-ți cuvintele.

— Dragă Ursuleț, spuse Violeta liniștită, dar cu hotărîre, făcînd ceea ce tu crezi că pentru mine e o mare jertfă, eu îndeplinesc dorința cea mai scumpă a inimii mele. Fac aceasta pentru propria mea fericire,

dovedindu-ți astfel dragostea și recunoștința mea. Făcînd aceasta, mă stimez și m-aș disprețui dacă n-aș face-o.

— Oprește-te, Violeta, un moment încă și gîndește-te la durerea mea cînd nu voi mai vedea pe frumoasa și încîntătoarea mea Violeta, cînd îmi va fi groază de batjocura și spaima cu care te vor întîmpina oamenii. Violeta, nu condamna pe Ursuleț al tău la această durere!

Violeta se întristă. Teamă că Ursuleț nu o va putea suferi o făcu să tresară. Acest simțămînt fu însă de scurtă durată. Dragostea și devotamentul învinseră. Drept răspuns, se aruncă în brațele Aniei și spuse:

— Mamă, îmbrățișează-o pentru ultima oară pe Violeta cea albă și frumoasă.

În timp ce Aniela, Ursuleț și Altea o sărutau și se uitau la ea cu dragoste, iar Ursuleț o ruga în genunchi să-i lase lui pielea de urs cu care era obișnuit de douăzeci de ani de cînd o purta, Violeta strigă:

— Zîna bună! Vino să primești prețul sănătății și vieții scumpului meu Ursuleț.

În aceeași clipă apărură Zîna-cea-Nostimă, în toată măreția ei, pe un car de aur masiv, tras de o sută cincizeci de ciocîrlii. Era îmbră-

cată cu o rochie de aripi de fluturi, de culorile cele mai diferite și mai strălucitoare. Pe umeri purta o mantie brodată cu diamante și cu o trenă lungă de câțiva metri, dintr-o stofă ușoară ca un fulg. Părul strălucitor ca o mătase de aur era susținut de o coroană din pietre scumpe care luceau ca soarele. Fiecare pantofior era tăiat dintr-un rubin. Fața sa frumoasă, blândă și veselă arăta mulțumire. Zîna o privi cu dragoste pe Violeta.

— Vrei într-adevăr, copila mea?

— Doamnă, strigă Ursuleț, căzîndu-i la picioare, vă rog să mă ascultați! Mi-ați făcut atîta bine, am o recunoștință plină de dragoste pentru dumneavoastră, sînteți atît de bună și de dreaptă. Veți îndeplini dorința nesăbuită a Violetei mele?

Vreți să fiu nenorocit toată viața silindu-mă să primesc o asemenea jertfă? Nu, nu, zîna fermecătoare, nu veți face asta!

În timp ce Ursuleț vorbea, zîna atinse cu bagheta ei de perle pe Violeta, apoi pe Ursuleț, spunînd:

— Îndeplinească-se dorința inimii tale, copila mea.

Îndeplinească-se împotriva dorinței tale, copilul meu.

În același moment, fața și tot corpul Violetei se acoperiră cu peri lungi, mătăsoși, iar Ursuleț apără cu pielea albă, netedă, de o frumusețe nemaipomenită. Violeta îl privea cu admirație. El stătea cu capul plecat, cu ochii plini de lacrimi și nu îndrăznea să se uite la Violeta, transformată într-o ființă respingătoare. În sfîrșit se uită la ea și amîn-

doi se îmbrățișară și plîneră. Cînd Violeta ridică ochii și o privi pe Aniela, aceasta îi întinse mîinile spunîndu-i:

— Mulțumesc, copila mea nobilă și generoasă.

— Mamă, îi spuse Violeta, mă vei mai iubi?

— Te voi iubi de o sută de ori mai mult decît înainte.

— Violeta, îi spuse Ursuleț, nu te teme că vei fi urîță în ochii noștri. Pentru noi ești cu mult mai frumoasă decît atunci cînd aveai toată frumusețea ta. Ești sora mea și o prietenă cum nu mai există. Vei fi toată viața tovarășa mea dragă, stăpîna sufletului meu.

XII

Lupta

Violeta voia să-i răspundă, cînd în aer se auzi un zgomot curios. Deodată văzură coborînd un car din piele de crocodil, tras de cincizeci de broaște rîioase uriașe. Toate orăcăiau îngrozitor și ar fi improșcat pe toți cu veninul lor otrăvitor, dacă Zîna-cea-Nostimă nu le-ar fi împiedicat. Cînd carul ajunse jos, coborî din el o ființă mare, groasă, greoaie și hidoasă. Era Zîna-cea-Furioasă. Ochii păreau că-i ies din

orbite. Nasul mare, turtit îi acoperea obrazii zbîrciți. Gura îi ajungea de la o ureche la alta, iar cînd o deschidea se vedea o limbă neagră și ascuțită și niște dinți verzui, încovoiați. Mică de statură, era mai mult lată decît înaltă și avea o burtă mare ca o tobă. Pielea îi era cleioasă și rece ca la broaște. Părul rar, roșu îi cădea în dezordine pe gîtul său zbîrcit și gușat. Mîinile sale late și turtite erau ca niște înotătoare de rechin. Rochia ei era din piei de melc, iar mantia din piele de broască rîioasă.

Ea înaintă către Ursuleț, pe care de aci înainte îl vom numi Prințul-cel-Minunat. Se opri în fața lui, aruncă o privire furioasă Zînei-cea-Nostimă, o altă privire batjocoritoare Violetei, își încrucișă brațele lipicioase pe burta ei uriașă și spuse cu o voce aspră, răgușită:

— Sora mea m-a învins, Prințule-cel-Minunat. Îmi rămîne totuși o alinare. Nu vei fi fericit de regăsirea frumuseții tale, pentru că ai dobîndit-o în schimbul fericirii acestei mici proaste, care e hidoasă și de care nu vei voi să te apropii. Da, da, plîngi, frumoasa mea ursoaică. Vei plînge multă vreme, vei regreta amarnic, dacă n-ai și început să regreti, de a fi dăruit Prințului-cel-Minunat pielea ta albă și frumoasă.

— Niciodată! Niciodată nu voi regreta. Singura mea părere de rău este că n-am știut mai de mult ce puteam să fac pentru a-i dovedi recunoștința mea.

Zîna cea bună, a cărei față deveni severă și foarte iritată, întinse bagheta și spuse:

— Tăcere, sora mea! Nu te vei bucura multă vreme de nenorocirea Violetei. Am s-o lecuiesc eu, pentru că devotamentul ei merită să fie răsplătit.

— Îți interzic să-i vii în ajutor, sub amenințarea furiei mele.

— Nu mă tem de furia ta, suri-

oară, și numai din dispreț nu te pedepsesc.

— Să mă pedepsești? Îndrăznești să mă ameninți?

Ea suflă cu zgomot, își chemă echipajul, se urcă în car și se ridică în zbor, vrînd să se abată asupra Zînei-cea-Nostimă, pentru a o înăbuși cu veninul broaștelor rîioase. Dar Zîna-cea-Nostimă cunoștea mîrșaviile surorii ei. Ciocîrliile sale credincioase țineau în apropiere carul ei, în care sări, și carul se ridică deasupra broaștelor rîioase și se abătu asupra lor. Acestea reușiră să se dea la o parte și veninul lor atinse

cîteva ciocîrlii, care muriră pe loc. Zîna cea bună le deshărnă repede și, cu iuteala fulgerului, se abătui din nou peste broaștele rîioase. Ciocîrliile le scoaseră ochii cu ghearele, înainte ca Zîna-cea-Furioasă să le poată veni în ajutor. Zgomotul făcut de broaștele rîioase și de ciocîrlii era asurzitor. Zîna cea bună avu grijă să strige prietenilor ei care priveau îngroziți.

— Îndepărtați-vă și astupați-vă urechile!

Zîna-cea-Furioasă mai încercă să îndrepte carul ei cu broaștele rîioase oarbe spre ciocîrlii, ca să le împroaște cu venin, dar Zîna-cea-Nostimă se ridică tot mai sus, iar sora ei, nemaiputîndu-și stăpîni furia, îi spuse:

— Ești susținută de Regina Zînelor, o bătrînă caraghioasă pe care aș vrea s-o văd în fundul iadului.

Abia rosti aceste cuvinte și carul său căzu greoi la pămînt, iar broaștele rîioase muriră toate. Zîna-cea-Furioasă rămase singură sub înfățișarea unei broaște rîioase uriașe. Voia să vorbească, dar nu putea decît să sufle și să scoată niște orăcăieli îngrozitoare. Ea privea cu furie neputincioasă pe Zîna-cea-Nostimă, ciocîrliile, pe Prințul-cel-Minunat și pe ceilalți. Nu mai avea nici o putere.

Zîna-cea-Nostimă coborî iar pe pămînt și spuse:

— Regina Zînelor te-a pedepsit pentru purtarea ta urîță. Căiește-te, dacă vrei să te ierte.

Drept răspuns, sora ei aruncă venin, care din fericire nu atinse pe nimeni. Zîna-cea-Nostimă întinse bagheta ei spunînd:

— Îți poruncesc să dispari și să nu te mai arăți niciodată Prințului-cel-Minunat și familiei lui.

Imediat, broasca rîioasă dispăru fără urmă. Zîna cea bună rămase nemișcată cîteva clipe, apoi își trecu mîna peste frunte ca pentru a alunga un gînd trist și apropiindu-se de Prințul-cel-Minunat îi spuse:

— Prințe, titlul pe care ți-l dau arată din ce neam te tragi. Ești fiul Regelui-cel-Crud și al reginei Draga, care trăiește aici sub înfățișarea unei simple fermiere. Numele tatălui tău arată și firea lui. Mama ta a încercat să-l împiedice să-și omoare fratele și pe soția acestuia, și regele a vrut să se răzbune și s-o omoare pe ea. Eu am salvat-o, împreună cu devotata Altea. Și tu, prințesă Violeta, ești fiica Regelui-cel-Leneș și al Reginei-cea-Nepăsătoare. După plecarea reginei Draga, ei au căzut pradă lenei și nepăsării lor și au pierit uciși de Regele-cel-Crud. Dar și el a fost omorît de supușii lui, care

nu-i mai puteau suporta jugul și cruzimile. Acum te așteaptă, prințe, să domnești asupra lor. Le-am destăinuit că există și că vei avea o soție demnă de tine. Ești liber să alegi pe una dintre cele douăsprezece principese pe care tatăl tău le ținea închise după ce-i omorîse pe părinții lor. Toate sînt frumoase, cuminiți și toate îți aduc ca zestre regate.

Prințul-cel-Minunat rămase înmărmurit de tot ce auzise. La ultimele cuvinte ale zînei, se întoarse spre Violeta și, văzînd că plînge, îi spuse:

— De ce plîngi, Violeta? Te temi că-mi va fi rușine cu tine și că nu voi îndrăzni să dovedesc în fața tuturor curtenilor mei dragostea ce-ți port? Nu voi ascunde față de nimeni ce-ai făcut pentru mine.

Crezi că aș putea uita ce mă leagă de tine pentru totdeauna? Crezi că aș putea fi atît de nerecunoscător, încît să caut altă dragoste decît a ta și să te înlocuiesc cu una din acele prințese ținute închise de tatăl meu? Nu, dragă Violeta! Pîna acum ai fost pentru mine o soră. De acum înainte vei fi alături de mine toată viața, singura mea prietenă, soția mea.

— Soția ta, frățioare? Nu se poate așa ceva! Cum vrei să așezi alături de tine, pe tron, o ființă atît de urîță

ca biata ta Violeta? Cum vei îndrăzni să înfrunți batjocura supușilor tăi și a regilor vecini? Iar eu însămi cum voi îndrăzni să mă arăt la serbările ce se vor da în cinstea întoarcerii tale? Nu, dragul meu, fratele meu, lasă-mă să trăiesc aproape de tine, aproape de mama ta, singură, să nu mă știe nimeni, acoperită cu un voal, ca să nu mă vadă nimeni și nimeni să nu te învinuiască de a fi făcut o alegere atît de nepotrivită.

Prințul-cel-Minunat stăruia mult timp și cu multă hotărîre. Aniela nu spunea nimic. Ar fi dorit ca fiul ei să primească această ultimă jertfă din partea Violetei și s-o lase să trăiască alături de ei, dar ascunsă privirii altora. Altea plîngea și îl încuraja pe prinț în stăruințele lui pe lângă Violeta.

— Violeta, spuse prințul, dacă tu nu primești să te sui pe tron alături de mine, eu renunț la puterea regală, ca să trăiesc cu tine ca în trecut, singuri și fericiți. Fără tine, sceptrul regal îmi va fi o povară grea: cu tine, mica noastră fermă va fi un paradis. Spune, Violeta, vrei să primești?

— Ai învins, frățioare! Să trăim cum am trăit atîția ani minunați și fericiți prin dragostea noastră.

— Nobile prinț și generoasă prințesă, spuse zîna, veți avea răsplata

dragostei voastre, atît de devotată și de rară. Prințe, în puțul în care v-am ascuns în timpul incendiului, există o comoară de neprețuit pentru tine și pentru Violeta. Coboară, caută și cînd o vei găsi o vei aduce aici. Veți afla valoarea ei.

Prințul alergă către puț, coborî scara sprinten, ajunse jos, dar nu văzu decît covorul pe care îl găsise prima dată. Se uită cu atenție la pereți, nu văzu nimic. Ridică covorul și văzu o piatră neagră care avea un belciug. Trase de belciug, piatra se ridică, și descoperi o casetă care lucea ca stelele. «Aceasta trebuie să fie comoara de care vorbea zîna», își spuse prințul. Luă caseta, ușoară ca o coajă de nucă, și urcă repede ținînd-o cu grijă în brațe. Toți îl așteptau cu nerăbdare. Dădu caseta zînei. Aniela strigă:

— Aceasta e caseta pe care mi-ați

încredințat-o și pe care o credeam pierdută!

— Da, e aceeași. Iată o cheie, prințe, deschide-o!

Prințul se grăbi s-o deschidă, dar care nu fu dezamăgirea tuturor cînd, în locul comorii, nu văzură decît brățările pe care le purta Violeta cînd Ursuleț o găsise pierdută în pădure și o sticlută cu un fel de ulei. Zîna se uită la ei rîzînd șăgalnic de nedumerirea lor. Ea luă brățările și i le dădu Violetei.

— Acesta e darul meu de nuntă, copila mea. Fiecare din aceste diamante are puterea de a feri de orice rău pe acela care le poartă și de a-l înzestra cu toate virtuțile, toate bogățiile, toată frumusețea, deșteptăciunea și toată fericirea pe care ar dori-o. Să le folosești pentru copiii ce se vor naște din căsătoria ta cu Prințul-cel-Minunat!

Luînd apoi sticluta cu ulei de mazărice, spuse:

— Acesta este darul tău de nuntă din partea vărului tău. Știu că îți place parfumul. Acesta are niște însușiri deosebite. Să-l folosești chiar astăzi. Mîine voi veni să vă iau și vă voi conduce pe toți în regatul tău, prințe.

— Dar am renunțat la regatul meu, vreau să trăiesc aici cu scumpa mea Violeta.

— Dar cine va conduce regatul, fiul meu? întrebă regina Draga.

— Tu, mamă, dacă binevoiești să primești, răspunse prințul.

Regina era pe cale să refuze coroana oferită de fiul ei, când zîna spuse din nou:

— Mîine vom mai vorbi despre aceasta. Dumneavoastră, doamnă, care totuși doriți puțin această coroană pe care voiați s-o refuzați, vă interzic s-o acceptați înaintea întoarcerii mele. Tu, nobilul meu prinț, adăugă ea cu o voce dulce și cu o privire drăgăstoasă, să n-o mai oferi nimănui înaintea venirii mele. La revedere, pe mîine, când veți fi fericiți, dragii mei copii. Gîndiți-vă la prietena voastră, Zîncea-Nostimă!

XIII

Răsplata

Prințul o privi pe Violeta și suspină. Violeta se uita la el surîzînd.

— Ce frumos ești, dragul meu văr! Ce fericită sînt că ți-am redat frumusețea! Eu am să pun cîteva picături din acest ulei de mazărice pe mîinile mele. Deoarece nu pot să-ți plac așa urîță, cel puțin să miros frumos, spuse ea rîzînd.

Scoase dopul și îl rugă pe prinț să-i toarne cîteva picături pe frunte și pe față.

Prințul avea inima grea și nu putea vorbi. El luă sticluța și îndeplini dorința Violetei.

De îndată ce uleiul atinse fruntea Violetei, care nu le fu surpriza și bucuria văzînd că părul dispare și pielea își recapătă albeața și frumusețea dinainte.

Văzînd virtuțile acelui ulei minunat, scoaseră strigăte de bucurie și alergară la grajd unde se aflau regina și Alteea. Văzură și ele efectul miraculos al uleiului dat de zîna și le împărtășiră bucuria.

Prințul-cel-Minunat nu-și credea ochilor. De aici înainte nimic nu va împiedica unirea lui cu Violeta, atît de bună, devotată și atît de potrivită pentru a-l face fericit.

Regina se gîndea la regatul pe care îl părăsise de douăzeci de ani. Ar fi dorit ca ei toți să aibă haine potrivite pentru un asemenea prilej, dar nu avea nici timpul, nici mijloacele de a le procura. Vor trebui să apară în fața poporului în îmbrăcăminte lor din pînză groasă și aspră. Violeta și prințul rîdeau de grijile mamei lor.

— Nu găsești, mamă, că prințul nostru minunat este destul de împodobit cu frumusețea sa proprie

și că o haină, oricît de bogată, nu l-ar face nici mai frumos, nici mai bun?

— Nu crezi ca și mine, mamă, că frumusețea dragei noastre Violeta o împodobește mai bine decît cele mai alese veșminte? Că strălucirea ochilor ei e mai puternică decît a celor mai rare nestemate, că frumusețea dinților ei ar face să pălească cele mai rare perle, că bogăția părului ei bălai întrece în frumusețe orice coroană de diamante?

— Da, copiii mei, fără îndoială, sînteți amîndoi frumoși și fermecători, dar puțină îmbrăcăminte mai bună, cîteva bijuterii n-ar strica fru-

museții voastre. Iar eu, care sînt bătrîna...

— Dar nu ești nici bătrîna, nici urîta, spuse repede Altea, ești încă frumoasă chiar și cu hainele tale de fermieră și cu boneta de pînză simplă pe cap. Dealtfel, de cum vom sosi în regat, vei cumpăra toate rochiile ce-ți vor fi pe plac.

Seara trecu în veselie și fără griji pentru viitor. Zîna avu grijă de cina lor. Petrecură noaptea pe snopii de paie din grajd și cum erau toți obosiți de emoțiile zilei, dormiră atît de adînc, încît soarele era de mult pe cer și zîna era de-acum în mijlocul lîr cînd se treziră. Primul

care deschise ochii fu prințul. El se aruncă la picioarele zînei și-i mulțumi cu atîta căldură, încît ea fu înduioșată. Violeta veni și ea alături de prinț, spre a mulțumi zînei.

— Nu mă îndoiesc de recunoștința voastră, le spuse zîna, dar azi am multă treabă. Sînt așteptată la curtea Regelui-cel-Bun, unde voi fi de față la nașterea celui de al optulea fiu al prințesei Bălăioara. Acest fiu va fi soțul fiicei tale celei mai mari, prințe. Trebuie să te conduc în regatul tău, și mai tîrziu voi veni să asist la nunta voastră. Regină, spuse ea adresîndu-se mamei lor, care se trezise, vom pleca imediat în regatul fiului tău. Sînteți gata, tu și devotata voastră Alteea?

Sîntem gata să vă urmăm, spuse Draga, oarecum stingherită, dar nu vă veți rușina de hainele noastre atît de puțin demne de regatul nostru?

— Nu mă voi rușina, spuse zîna; poate tu vei fi aceea, dar am eu leac pentru asta.

Spunînd acestea, zîna desenă un cerc cu bagheta deasupra capului reginei, care în aceeași clipă se văzu îmbrăcată cu o rochie din țesătură de aur, pe cap cu o bonetă din pene legată cu o panglică din diamante, iar în picioare cu pantofi de catifea cu

steluțe de aur. Regina privi rochia cu un aer mulțumit.

— Dar Violeta și prințul? Nu vreți să fiți bună și pentru ei?

— Nici Violeta, nici prințul nu mi-au cerut nimic. Voi face așa cum vor ei. Spune, Violeta, vrei alte veșminte?

— Doamnă, spuse Violeta, roșind și plecînd ochii, am fost fericită în această rochie simplă de pînză. Așa mă știe fratele meu și așa m-a iubit. Permiteți-mi s-o păstrez atît timp cît va fi posibil și o voi păstra mereu în amintirea anilor fericiți ai copilăriei mele.

Zîna făcu un semn prietenesc de aprobare Violetei, chemă echipajul, care era la cîtiva pași, se urcară cu toții și plecară. În mai puțin de o oră ciocîrliile străbătură cei peste zece mii de kilometri pînă la regatul Prințului-cel-Minunat. Toți curtenii și tot poporul, înștiințați de Zîna-cea-Nostimă, așteptau în palat și pe străzi. Cînd zăriră carul, izbucniră în strigăte de bucurie, care deveniră și mai puternice cînd carul se opri în mijlocul curții de onoare a palatului și din el coborî regina Draga, încă tînără și frumoasă, apoi Prințul-cel-Minunat, a cărui frumusețe ieșea și mai mult la iveală în hainele bogate ce străluceau de aur și pietre scumpe — tot o drăgă-

lășenie a șăgalnicei zîne. Violeta era de asemenea îmbrăcată într-o rochie din dantelă de aur, împodobită cu o sumedenie de ciocîrlii mici din diamante. Pe cap avea o coroană făcută tot din ciocîrlii mici, brodate din pietre scumpe de toate culorile.

Cînd prințul o luă de mîna și o prezentă poporului, figura ei fermecătoare și blîndă, vioiciunea, frumusețea și grația ei cuceriră imediat inimile tuturor. Toți strigară mult timp:

— Trăiască Regele-cel-Minunat! Trăiască regina Violeta!

Strigau atît de tare, încît cîteva persoane asurziră, dar, bineînțeles, zîna, care dorea ca toată lumea să fie fericită, îi vindecă imediat.

A urmat o masă mare pentru curteni și pentru popor. Au luat parte un milion trei sute patruzeci și șase de mii opt sute douăzeci și două de persoane. Mîncară pe cheltuiala zînei și fiecare mai căpătă de mîncare pe încă opt zile. În timpul mesei, zîna plecă la curtea Regelui-cel-Bun, promițînd că va reveni pentru nunta Regelui-cel-Minunat și a Violetei.

Zîna lipsi opt zile. În acest timp, Regele-cel-Minunat, care o vedea pe mama sa cam tristă că nu mai e regină, o rugă să primească regatul

Violetei. Ea primi, cu condiția ca ei să vină în fiecare an să petreacă trei luni în regatul ei și nu plecă decît după nunta copiilor.

La nuntă a fost poftită Zîna-cea-Nostimă și alte zîne și duhuri, prieteni de ai ei. Toți aduseră daruri minunate și erau foarte mulțumiți de felul cum au fost primiți și au promis că vor veni ori de cîte ori vor fi poftiți. Un an mai tîrziu primiră o nouă invitație, de data aceasta la nașterea primului copil al tinerilor soți. Violeta a născut o fetiță care era, ca și părinții ei, o minunăție de frumusețe și bunătate.

Regele și regina nu s-au mai dus la mama lor, din următoarele cauze: Unul din duhurile care fusese invitat la nunta Violetei cu Prințul-cel-Minunat, și care se numea Duhul-cel-Binevoitor, o găsi pe regina Draga atît de blîndă, bună și frumoasă, încît se îndrăgosti de ea și se duse de mai multe ori s-o viziteze în regatul ei. Într-o zi el o răpi într-un vîrtej. Ea plînsese un pic, dar, cum și ei îi plăcea duhul, primi să se căsătorească cu el.

Regele Duhurilor îi făcu ca dar de nuntă privilegiul de care se bucura soțul ei și anume de a deveni nemuritoare, de a nu îmbătrîni niciodată și de a se putea duce într-o clipă oriunde ar dori. Ea se servi adesea

de acest ultim privilegiu pentru a-și vedea nepoții.

Regele-cel-Minunat și regina Violeta avură opt fii și patru fiice, toți fermecători și fericiți pentru că se iubeau foarte mult. Bunica lor îi cam răsfăța și le dăruia cu ajutorul Duhului-cel-Binevoitor tot ce-și doreau. Alteea, care o iubea mult pe regina Draga, a întovărășit-o în noul ei regat, dar cînd duhul a răpit-o, văzîndu-se singură și părăsită, fu atît de tristă încît o rugă pe Zîna-cea-Nostimă s-o ducă la Regele-cel-Minunat și la Violeta. Ea a rămas la ei; îngrijea copiii și le povestea întîmplările prin care au trecut părinții lor.

Ea se află și acuma acolo, deși duhul și regina Draga au rugat-o să-i ierte că n-au luat-o și pe ea, și să vină la ei.

— Nu, nu, le-a răspuns ea, să rămînem așa cum sîntem. M-ați uitat o dată, s-ar putea să mă uitați încă o dată. Aici, Ursulețul meu drag și Violeta nu mă vor uita niciodată. Îi iubesc și voi rămîne cu ei. Și ei mă iubesc și nu mă vor lăsa să plec.

Fermierul, intendentul și stăpînul uzinei, care au fost atît de cruzi cu Ursuleț, au fost aspru pedepsiți de Zîna-cea-Nostimă. Pe fermier l-a mîncat un urs cîteva ore după ce l-a gonit pe Ursuleț. Intendentul a fost gonit de stăpînul lui, pentru că dăduse drumul cîinilor care au fugit și n-au mai fost găsiți. În aceeași noapte l-a mușcat un șarpe veninos și a murit. Stăpînul uzinei, care era foarte crud cu muncitorii, a fost aruncat într-un cuptor încins, unde a pierit în cîteva clipe.

Lei 15,50